

Abonyi Sándor

„Non stop” keresztyénség

Ez a digitális könyv több önálló írást tartalmaz, amelyek a <https://keskenyut.wordpress.com> honlapon jelentek meg. Az egyes írások gondolatilag és logikailag kapcsolódnak egymáshoz. Ez a könyv alapvetően a hívő életünk mindennapjainak a megéléséről és a világban való boldogulásunkról szól.

Tartalomjegyzék

Aki sírva vet, vigadozva arat

A szülés előtt mindig vajúdás van

Isten valóban megenged dolgokat?

Minden parancsolat betöltése

Tartozás és viszont tartozás

„Non stop” keresztyénség

Mint bárányok a farkasok között

Menjetek el és tegyetek tanítványokká minden népeket

Úgy lesz, mint Noé és Lót napjaiban

**A könyv egészében és az egyes részek önállóan is –
változtatás nélkül – szabadon terjesztetők a szerző nevének
és a honlap címének megadásával!**

Aki sírva vet, vigadozva arat
(a nehezebb út választásának győzelme)

„Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő, kévéit emelve.” (Zsoltár 126:5-6)

Vannak az életünkben igazán nehéz helyzetek, amikor teljesen kilátástalannak látszanak dolgok, amiket nem egyszerűen csak el kell viselni, hanem a nehéz helyzetben még erőn felüli erőfeszítésekre is szükség van. Ezek azok a helyzetek, amikor a hitetlen ember is elkezd imádkozni, nem beszélve a hívőkről, akik nagyon könnyen Istenhez futnak segítségért, viszont nem mindenki tart ki, hanem feladják és elfutnak a nehézség elől. Pedig az ige azt mondja, hogy „*aki mindvégig kitart, az megmenekül*”, vagyis győztes lesz. Isten ezeket a helyzeteket szereti igazán, mert az ilyen helyzetekben dicsőítheti meg magát, amikor véletlenül sem gondolunk arra, hogy *ezt is megcsináltam*. Nem! Ilyenkor kétségtelen, hogy Isten volt az, aki cselekedett az életünkben, mert mi magunktól képtelenek lettünk volna győztesnek lenni abban a helyzetben, amiben éppen voltunk. Istennek sok neve van, de a hívők sem szokták úgy emlegetni Őt, mint a *lehetetlen Istene* (Máté 19.26), azaz Mindenható, mennyen és földön Úr és Király. Ő a mi szeretett Apukánk, aki készségesen segít nekünk, ha nem boldogulunk a saját erőnkől. Így talán már ismerősebbek a dolgok. Isten egyrészt arra vár, hogy beismerve a tehetetlenségünket mindig hozzá fussunk segítségért, de arra is, hogy tartsunk ki mindvégig. Ez a HIT helye, amikor magunktól nem megy, de „*minden lehetséges annak, aki HISZ*” (Márk 9.23). Ez tetszik igazán Istennek, ha HITTEL fordulunk felé, hiszen tudjuk, hogy „*HIT nélkül lehetetlen Istennek tetszeni*” (Zsidó11.6). Istennel minden lehetséges, mert „*minden lehetséges annak, aki HISZ*”. Így talán már sokkal ismerősebbek a dolgok. Ez az, amit sok hívő elismétel minden nap, de nem biztos, hogy eszünkbe jut, hogy Ő a lehetetlen Istene, akinek a hitünkre (és nem az érzéseinkre) van szüksége ahhoz, hogy győztesek lehessünk Őbenne.

Az általános hitigazságon túl, hadd meséljem el egy személyes tapasztalatom alapján, hogyan éltem meg egy ilyen hitharcot egy elég nehéz helyzetben.

Az életem egyik legnagyobb ilyen kihívása az volt, amikor ötven éves koromban azzal a helyzettel kellett szembenéznem, hogy egy multi cégnél vezetőként angol nyelv és számítógép ismeret nélkül munkanélküli leszek. Lett volna egy sokkal könnyebb út, amit választhattam volna és erősen el is gondolkoztam rajta. Német tudással, megfelelő szakismerettel és tapasztalattal kereshettem volna egy másik munkahelyet magamnak, de az elmenekülés lett volna a kihívás elől. Bizonyos voltam benne, hogy nem az Úr akarata lett volna. Sosem volt jellemző rám, hogy elmeneküljek a nehéz helyzetek elől, itt azonban valóban nagy hitre volt szükség, hogy maradjak és az Úrban bízva „sírva vessek” és vállaltam a kihívást. Nagyon sokszor megtámadt a hitetlenség szelleme, hogy „ez nem fog menni”. Néha elbizonytalanodtam és magam sem hittem el teljesen, hogy sikerülhet, de *annak ellenére elindultam és szembenéztem a nehézséggel*. Tudtam, hogy nem sok talentumot kaptam az Úrtól a nyelvtanuláshoz (a némettel is sokat szenvedtem annak idején), a számítógépen pedig a billentyűket és a bekapcsoló gombot is keresnem kellett. Sosem féltem a tanulástól, de ötven évesen már nem vágytam ismét „iskolapadba ülni” és tanfolyamokra járni. Vettem egy számítógépet magamnak és esténként otthon tanultam és gyakoroltam a családdal, a gyülekezet és a gyülekezeti szolgálat mellett, időnként a fiamtól kérve segítséget.

Közben próbáltam angolban is elindulni a „O”-ról és megtanulni az alapokat. Igyekeztem minden olyan lehetőséget kihasználni, hogy már a megtanult néhány szót is használjam a

munkámban és az angol software-ek alkalmazásánál a számítógépen. Nem vesztegethettem az időt feleslegesen, mert az volt a legkevesebb. Amikor már megtaláltam a billentyűket a számítógépen elkezdtem egy gyülekezeti újságot szerkeszteni az otthoni gépemen, már csak a gépelés gyakorlása céljából is, de azért mégis sokkal több haszna volt a közösség szempontjából. Az újság egyes számainak szerkesztése közben néhány hónap alatt egész jól megtanultam használni a billentyűzetet, úgyhogy végül, de még mindig gyakorlásképpen egy saját könyvet is írtam.

Az angolt illetően pedig, amikor egy angol mondatot már meg tudtam szerkeszteni elkezdtem emailen levelezni angolul egy hittestvérrel az USA-ból, akinek az írásait – ismét csak nyelvgyakorlás céljából – elkezdtem lefordítani magyarra, hogy megértsem és mások is épüljenek belőle. Nagyon hálás voltam ennek a testvérnek, hogy hosszútávúval elviselte az esetlen próbálkozásaimat, ezért annál inkább meglepődtem, amikor kifejezte, hogy őt nagyon bátorították az én nyelvtanulási erőfeszítéseim. Kiderült, hogy még ezzel is szolgáltam mások felé, pedig én csak erőfeszítéseket éreztem. Közben elvégeztem egy intenzív angol alapfokú bentlakásos tanfolyamot is, hogy a kiejtést és az alapokat elsajátítsam: egy évig minden hónapban egy teljes hétvégét voltam távol a családtól. Amiatt volt intenzív, hogy ezeken a hétvégéken péntektől hétfőig 38 órát adtak le, éjszakákba nyúlóan. Sokszor hajnali 2-kor fektünk le és reggel 8-kor már folytattuk. Így ment az egész hétvégén és utána hétfőn reggel mehattunk ismét dolgozni, nem mondhatnám, hogy kipihenten. Kihasználtam minden önképzési lehetőséget is a következő 3-4 év alatt. Nem resteltem, hogy a fiamtól és a fiatalabb beosztott kollégáimtól is tanuljak mind az angolban, mind a számítógép ismereteket illetően. Kb. 3-4 éves keserves *sírva vetés* ideje alatt – ellátva az éppen aktuális feladatokat a munkahelyemen – mind a számítógép alkalmazásában, mind az angolban eljutottam olyan szintre, ami már elegendő volt a munkahely megtartásához. (A munkahelyen az általánosan ismert szoftvereken kívül több speciális szoftver alkalmazását is el kellett sajátítani.) Így jutottam el a nyugdíjig, ekkor azonban a gyülekezet életében következett be egy olyan keserves időszak, ami végül is szükségessé tette többekkel együtt a kiválásunkat. Így megszűnt a szóbeli ígahirdetési szolgálatom, de megmaradt az írás lehetősége. Ettől fogva az igei szolgálatot cikkek írásával folytattam és intenzívebben elkezdtem angolból is fordítani cikkeket és könyveket. Ekkor arra indított az Úr, hogy csináljunk honlapot és tegyem közzé a fordításaimat és saját írásaimat, amik időközben eléggé felszaporodtak. Egyik alkalommal arra indított az Úr, hogy kezdjek el egy saját blogot és arra töltssem fel a fordításaimat és saját írásaimat. Azon keresztül kezdtem el egy szolgálatot mindazok felé, akik ezt igénylik. Igen ám, de sohasem szerkesztettem blogot. Megint 2-3 hónap nekifeszülés és egy-egy kedves hittestvér segítsége, ha elakadtam, de végül is elindult a „*keskeny út*” blog. Ez az, amit most látogathatnak a kedves olvasók.

Abban az időben, amikor a zsoltáríró az említett igében a vetésről és az aratásról beszélt, még nem kényelmes klimatizált fülkével rendelkező mezőgazdasági gépeket használtak, amik ma sem tudnak rámenni egy erősen felázott talajra. Nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy a vetést megelőzően *szántani* kell, ami egy erősen felázott vagy sziklás talajon az akkori kezdetleges eszközökkel és emberi erővel esetleg közben állandóan esőzés vagy tikkasztó meleg ellenére valóban sírásra fakasztó munka volt. Ráadásul az aratás eredménye is mindig bizonytalan volt, ezért a szántás és vetés mindig kockázatot hordozott magában. A vetéshez ráadásul vetőmag is kellett, amit a munkásnak saját szájától és családjától kellett megvonni. Ha legközelebb csak annyi termett volna, amennyit elvetett, akkor az emberek attól még éhen halhattak volna.

Állandóan hajlongva, sarlóval learatni és begyűjteni a szérűre a termést az aratás sem volt egy könnyű munka akkoriban. Az aratás mégis mindig egy örömnép volt, mert ilyenkor

arathatta le valaki a szántáskor és vetéskor befektetett munkáját is: láthatta a befektetett keserves munkájának az eredményét.

Az utóbbi 3-4 évben már én is az aratás munkáját végzem, ami szintén sok munka, de örömteli munka. Örülök, ha egy kedves olvasó örömét fejezi ki valamelyik blogra feltöltött írás vagy fordítás kapcsán, mert az bátorította őt vagy épült belőle. Örülök, ha az emailen megkeresőknek a feleségemmel együtt tudunk segíteni a problémáik megoldásában vagy az ige jobb megértésében és a hitben való növekedésben. Örülünk, ha valaki a megtéréséről, a bemerítkezéséről számol be, vagy arról, hogy átélt egy szabadulást vagy ő szolgált szabadulásért valaki felé és örömmel újságolja, hogy Jézus Krisztus ma is él és munkálkodik; Isten hatalmas és győztes Úr.

A learatandó gabonában időnként *konkoly* is előfordul, amit szellemi megkülönböztető képességgel fel kell ismerni és kezelni. Mostanában ez a legnagyobb kihívás számomra, nehogy kár keletkezzen a búzában is. Ilyenkor érzem leginkább, hogy nagy segítségre van szükségem az Úrtól, hogy ezeket a kihívásokat szeretetben és kellő bölcsességgel kezelni tudjam.

Szántás és vetés nélkül sosincs aratás! Ha aratni akarunk, akkor szántani és vetni kell, akkor is, ha az néha nagyon keserves és valóban sírva vetünk. Csak az örülhet az aratás eredményének, aki korábban elvégezte a szántás és a vetés munkáját is.

Esetleg élvezve a blog használatát gondoljanak a kedves olvasók arra, hogy valaki előtte sírva vetett, és ha meghátrált volna, akkor most nem lenne aratás, nem lenne termés, nem lenne táplálék.

Most úgy élem meg ezt a blog-szolgálatot, mint egy aratást; örömmel és vigadozva és mindenért az Úrnak adva a dicsőséget, mert Ő volt az, aki a keservesen nehéz helyzetekben megsegített és támogatott engem.

A számítógép használatát végül is elég jól sikerült elsajátítanom az évek során, de az angolban a sok fordítás ellenére sem lettem profi szakfordító. Mindig érzem, hogy az Úr kegyelmére vagyok szorulva, főleg amikor egy-egy bonyolultabb szöveget le kell fordítani úgy, hogy az üzenet szellemi tartalmát is sikerüljön jól visszaadni. Vannak szakfordító ismerőseim, akik néha kiségitenek, de ezzel együtt mindig érzem, hogy ha hűek vagyunk a kevesen, akkor az Úr meg tudja azt szaporítani. A talentumok példázatára gondolva úgy is mondhatnánk ezt, hogy azzal szolgáljunk, amink van és az Úr majd megduplázza azt.

Mindenért az Úré legyen a dicsőség!

Ha valaki keservesen nehéz helyzetbe kerül valamilyen területen, gondoljon arra, hogy Isten mindenható, a lehetetlen Istene; Vele minden lehetséges annak, aki hisz. Mozduljon hittel a helyzet megoldásában, akkor is, ha teljesen kilátástalannak tűnnek a dolgok, mert egyszer el fog jönni az aratás, az örvendezés ideje! Ámen.

Szülés előtt mindig vajúdás van

Többször megtapasztaltam az életemben, hogy amikor Isten egy új feladattal bízott meg, egy új, egy „magasabb” szintre emelt, új és mélyebb kijelentésekkel ajándékozott meg, akkor előtte mindig egy fájdalmasan nehéz, gyötrődésekkel teli, esetenként különböző testi gyöngeségekkel vagy akár betegségekkel terhelt időszakon vitt át.

Ezek mindig a hit és az Istenben való bizalom nagy próbái voltak számomra, ami természetesen együtt járt egy önvizsgálattal is, hogy van-e valami, amiben változnom kell? Isten ilyenkor mindig teljesen le akar csupaszítani bennünket, hogy egyedül csak Tőle függünk, és mindenért neki adjuk a dicsőséget.

Ilyenkor mindig eszembe jutott Jakab apostol bátorítása:

„Teljes örömmel tartásotok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti **hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez**. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogatkozás nélkül.”

(Jakab 1:2-4)

Egyik alkalommal azt tanulmányoztam hogyan vezette Isten a népét, Izraelt miután kihozta Egyiptomból és mielőtt bevitte volna őket az Ígéret földjére. Tudjuk, hogy Isten nem egyenesen, hanem sok-sok kanyarral vezette Izrael népét a pusztában. Ebben a vándorlásban Isten gondoskodott arról, hogy egy-egy nehezebb *pusztában vándorló időszak* után mindig egy-egy *oázis* következzen Izrael népe számára.

Isten módszerét így lehetne ez alapján megfogalmazni:

Egy kis *puszta* – egy kis *oázis* – egy kis *puszta* – egy kis *oázis*!

A *puszta* mindig a kísértések, próbák idejét jelenteti Isten tervében, az *oázis* pedig a felüdülés (a szolgálat) ideje, „aki ugyanis mást felüdít, az maga is felüdül”.

Az előbbi megfogalmazást így lehetne pontosítani

Egy kis *próba* – egy kis *szolgálat* – egy kis *próba* – egy kis *szolgálat*!

Isten szolgálóinak életében is ugyanezt látjuk:

- Mózes 40 évet élt a pusztában, ahol felkészítette őt Isten a későbbi elhívására. Az Istentől kapott elhívásába csak akkor léphetett be, amikor már maga is átment azokon a próbákon, ami utána 40 éven keresztül Izrael népére a pusztában várt.
- Jézust a nagy mennyei szózat után

„Ez az *Én szerelmes fiam, akiben gyönyörködöm*” (Máté 3.17)

Szent Szellemmel telve 40 napra maga a Szent Szellem vitte ki a pusztába, hogy mindenféle módon megkísértessen, megpróbáltasson.

„Jézus pedig **Szent Lélekkel telve**, visszatér a Jordántól, és **vitetik a Lélektől (Szent Szellemtől) a pusztába**” (Lukács 4:1)

Az *elhívás* és a *Szent Szellemmel való betöltekezés* már megvolt a Jordánba való bemenetelkor, de *felkenetés* (erő a szolgálathoz) csak a kísértésekben való helytállás, kitartás után következett be Jézus életében is.

„**Elvégezvén minden kísértést az ördög**, eltávozik tőle egy időre. **Jézus pedig megtér a Léleknek (Szent Szellem) erejével Galileába: és híre megy néki az egész környéken. És ő tanítja azoknak zsinagógáiban, dicsőíttetvén mindenektől.**” (Lukács 4:13-15).

Látjuk tehát, hogy Isten tervében – még ha Szent Szellemmel teltek vagyunk is – nincs erő – kenet – próbák nélkül, mert Jézus maga mutatott ebben is példát nekünk.

Keresztyénként sokszor vágyunk arra, hogy békés, kiegyensúlyozott – bajoktól és nehézségektől mentes – hívő életünk legyen, de Isten ezt egyáltalán nem így gondolja.

Ha valóban Isten akaratában akarunk járni és a tőle való elhívásunkat, és szolgálatunkat egyre magasabb szinten végezve akarjuk betölteni, akkor bizony számítanunk kell rá, hogy

Isten mindig egy nehéz, próbákkal teli időszakban való helytállás után „léptet elő” csak bennünket a szolgálatban és bíz meg újabb, nehezebb feladattal. Isten megvizsgálja mindig a hűségünket és kitartásunkat, de ezzel együtt fel is készít bennünket az újabb, nagyobb feladatra, szolgálatra.

Ha vágyunk arra, hogy mi is megfussuk a pályánkat és teljesen betöltsük a szolgálatunkat, akkor a mi életünkre is elmondható lesz, hogy

egy kis puszta – egy kis oázis – egy kis puszta – egy kis oázis.

Felettébb örülünk tehát a nehézségeknek és a próbáknak az életünkben, mint Jakab apostol is mondja, mert a kínlódásokkal, gyötrődésekkel, fájdalmakkal teli időszak olyan az életünkben, mint a terhes anyuka esetében, aki a nagy pocakjára nézve örül neki, hogy egy új élet fog nemsokára megszületni. Így tekintve mi is az ilyen időszakokra sokkal könnyebben el tudjuk hordozni a terheket a nehéz időszakokban és tudunk ezekért is hálád adni Istennek.

Isten valóban megenged dolgokat?

Előzmények

Az emberek sokszor nyomorúságos helyzeteket, sőt csapásokat élnek meg egyéni sorstragédiával (baleset, korai halál, betegségek, földrengések, árvizek, tsunamik, szélviharok stb.). Akik nincsenek tisztában vele, hogy a világban munkálkodik egy gonosz hatalom is (a Sátán), ilyenkor arra gondolnak, hogy ha Isten felügyelete alatt tart mindent, akkor miért enged meg ilyeneket? A jó és a rossz dolgokat egyaránt Istennek tulajdonítják! Végző soron arra a következtetésre jutnak, hogy ha Isten ilyen sok rossz dolgot megenged a világban, akkor Ő egy rossz, kegyetlen Isten. Egy ilyen gondolatmenetet követve sokan arra a következtetésre jutnak, hogy „nekem ilyen Isten nem kell!

A hívő emberek gondolkodása némiképpen más. Ők tudják, hogy Isten jó és azzal is tisztában vannak, hogy létezik egy másik hatalom is a világban, ami rossz, sőt gonosz és annak forrása a Sátán. Ebből adódóan olyan következtetésre jutnak, hogy

- minden, ami jó dolog történik az életünkben, az Istentől van,
- és minden rossz pedig a Sátántól.

Isten tehát egy jó Isten, a Sátán pedig gonosz. Ez alapvetően igaz is, csak mindezt emberi szempontból nézik és nem Isten szemszögéből.

A hívő emberek alapvetően úgy gondolják, hogy csak jó dolgoknak kellene történni az életünkben, mert Isten jó. Azt is tapasztalják azonban, hogy rossz dolgok is történnek velük, és ilyenkor úgy okoskodnak, hogy „**Isten valami miatt ezt megengedte az életünkben**”. Ezt úgy lehetne értelmezni, hogy valami nem kedves ugyan Istennek, de valami miatt mégis megengedi.

Ebből egy olyan következtetésre jutnak, hogy

- van Istennek egy **tökéletes akarata**, ami minden jó forrása az életünkben,
- és van egy „**megengedő akarata**” is, ami azt jelenti, hogy Isten szemszögéből nem tökéletes ugyan, de valami miatt mégis megengedhető.

Ez a gondolkozásmód valójában megegyezik a hitetlen emberek gondolkozásmódjával. A hívő emberek is mindent a maguk (az ego) szempontjából néznek és arra a következtetésre jutnak, hogy létezik ugyan a gonosz, a Sátán, de ő alapvetően a hitetlen emberek életében munkálkodik. A hívők úgy gondolják, hogy Isten akaratában vannak, ezért a Sátán munkájának már nincs helye az életükben. Isten azonban valami miatt mégis **megenged** rossz dolgokat az életükben: van tehát Istennek egy „**megengedő akarata**” is.

Ha rossz dolgok történnek a hívők életében, akkor az önvizsgálatra kellene, hogy készítse őket. Ilyenkor meg kell vizsgálniuk, hogy valóban engedelmeskednek-e Isten minden parancsolatának? Tudjuk ugyanis az igéből, hogy Isten szeretetének a jele a hívők életében az, ha minden parancsolatot megtartanak, azaz mindenben engedelmesek Istennek!

Szellemi alapok

Egy „kétpólusú” világban élünk, ahol két hatalom létezik

- az egyik Isten, aki minden **jó** forrása
- a másik a Sátán, aki minden **rossz** forrása.

„Monda pedig néki Jézus: *Miért mondasz engem jónak? **Nincs senki jó, csak egy, az Isten.***” (Lukács 18:19)

„Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy **szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul**, mint a ti okos tiszteleteteket. **És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata**”. (Róma 12:1-2)

„Monda azért nékik Jézus: **Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem:** mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. **Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat. Ti az ördög atyától valók vagytok**, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. **Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság.** Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; **mert hazug és hazugság atyja.**” (János 8:42-44)

Isten akarata tehát jó, kedves és tökéletes, és semmiképpen sem rossz! Az Ő akaratát azonban csak úgy tudjuk megismerni, ha halálba adjuk a testünket (lemondunk a saját akaratunkról) és megújítjuk gondolkozásunkat!

Az ember szabadon választhat a jó és a rossz között, mert Isten nem önkényúr, és nem kényszeríti rá senkire az akaratát, annak ellenére, hogy az **jó**.

Isten valójában „megengedte”, hogy mi válasszunk a jó és a rossz között!

„Bizonyágul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az **áldást** és az **átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess** mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága;” (5 Móz 30:19-20)

Az 5 Móz 28. fejezete részletesen beszámol róla, hogy

- az Isten akaratának való **teljes engedelmesség** milyen **áldást** jelent,
- és arról is, hogy az **Isten akaratának való ellenszegülés** milyen következményekkel (átokkal) jár.

„Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ő parancsolatát, reád szállnak mind ez áldások, és megteljesednek rajtad,” (5 Mózes 28:1-2)

„Ha pedig nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad és teljesítsed minden parancsolatát és rendelkezését, amelyeket én parancsolok ma néked: reád jönnek mind ez átkok, és megteljesednek rajtad:” (5 Mózes 28:15).

Mi választunk tehát, hogy

- akarjuk-e megismerni az Úr minden parancsolatát „szorgalmasan hallgatva az Úrra”, és akarunk-e engedelmeskedni azoknak,
- vagy nem akarunk az Úr szavára hallgatni, és nem is akarjuk megtartani minden parancsolatát?

Mindebből az következik, hogy **Isten szemével nézve a dolgokat, ha valami rossz dolog történik** az életünkben, annak egyedül mi lehetünk az oka – a rossz választásunk miatt – és semmiképpen sem Isten!

Az Isten akarata elleni lázadással az emberek a Sátán oldalára állnak és kiszolgáltatják magukat a gonosznak!

Aki szabad akaratából a ROSSZAT választja, de választásának rossz következményeit nem ismeri be, hanem a személyes felelősség alól kibújva a **jó** Istennek tulajdonítja a **rosszat**, az ilyen ember ezzel azt állítja, hogy Isten rossz és gonosz.

Nem Isten a gonosz tehát, hanem **az Isten akarata elleni döntésünkkel – lázadásunkkal – mi hozzuk magunkra a bajt, amitől Isten nem tud megvédeni bennünket**, mert tiszteli a választásunkat. Ilyenkor a lázadásunkkal kiszolgáltatjuk magunkat a Sátánnak, hogy szabadon munkálkodhasson az életünkben.

Tudjuk azonban azt is, hogy Isten **sok próbán visz át bennünket**, amelyek sokszor – emberi értelemmel nézve – egyáltalán nem kellemesek, sőt néha nagyon is keservesek.

Fontos tehát, hogy világosan lássuk

- Isten akaratát az életünkben,
- és különbséget tudjunk tenni
 - o a rossz választásunk (ami **bűn** – engedetlenség Isten felé) következménye,
 - o és az Isten által eltervezett **próbák** között, amik ha időnként keservesek is, de Isten azokat a mi javunkra fordítja, mert azok nélkül sosem jutnánk el az érettségre.

Az Isten által eltervezett próbák az életünkben

Tudjuk az igéből, hogy Isten nagy szolgálói Isten akaratának engedelmeskedve sok nehéz próbán mentek át: Jób esete, Pál szenvedései, de vegyük a fő példaképünk, Jézus példáját:

„Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől.” (Máté 4:1)

Jézus negyven napon keresztüli megpróbáltatásait egyikünk sem kívánná magának. Egyértelmű azonban, hogy „a **Szent Szellem vitte ki őt** a pusztába, hogy megkísértessen”.

Ez azt jelenti, hogy ez volt Isten akarata Jézus életében. Isten tudta, hogy mekkora terhet rakhat Jézus vállára, mert Ő „senkit sem kísért erején felül”. Isten tervezte el ezt Jézus életében. Jézust nem szolgáltatta ki a Sátánnak, mert a felügyelete alatt tartotta a dolgokat.

Milyen szerepe van akkor az ördögnek a próbákban? **Isten eszközként használja a Sátánt az Ő munkájában.**

Nézzük meg mi lett Jézus megkísértésének (a próbának) az eredménye?

*„És elvégezvén minden kísértést az ördög, eltávozott tőle egy időre. Jézus pedig **megtért a Léleknek erejével Galileába: és híre ment neki az egész környéken. És ő tanított azoknak zsinagógáiban, dicsőítettvén mindenektől.**”* (Lukács 4:13-15).

A próba eredménye egyértelműen pozitív:

- Jézus a Szent Szellem **erejével** jött ki a pusztából (erőt, felkenetést kapott a szolgálatához),
- aminek eredményeként úgy tanított, **mint akinek hatalma van** („nem úgy, mint az írástudók”), és ezzel **Istent dicsőítette meg.**

A próbák növelik a kitartásunkat, hogy egyre nagyobb próbákon átmenve mindvégig megállhassunk:

*„Teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, **mikor különféle kísértésekbe estek, Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez.**”* (Jakab 1:2-3).

*„Aki mindvégig **állhatatos marad** (kitart), **az üdvözl**”.* (Máté 24:13)

Ezért kell tehát örülni a próbáknak, még ha azok pillanatnyilag keservesek is, mert azok a mi javunkat (kitartásunkat és üdvösségünket) szolgálják.

Fontos látni azt, hogy csak az Isten által eltervezett **próbák** lesznek a **javunkra**, és nem azok a rossz dolgok, amik a mi engedetlenségünk miatt következnek be az életünkben.

*„Tudjuk pedig, hogy azoknak, **akik Istent szeretik, minden javukra van**”* (Róma 8:28).

Minden tehát csak azoknak válik a javukra, akik Istent szeretik, azaz mindenben engedelmeskednek neki (mert „az szereti Őt, aki a parancsolatait megtartja”).

A kísértések (próbák) tehát Isten akaratában vannak, hogy kitartóbbak legyünk és eljussunk az érettségre, amihez **Isten eszközként használja fel a Sátánt**, hogy általa kísérthessen bennünket. Ez azonban Isten akaratában, az Ő felügyelete alatt történik.

Néhány gyakorlati példa

Miután áttekintettük az engedetlenség és a próbák közötti különbséget nézzük most meg néhány – mindenki által ismert – gyakorlati példán keresztül, hogy az emberekkel megtörténő különböző rossz dolgok esetében

- mi Isten akarata,
- és mi az emberek felelőssége a saját rossz döntéseikért.

A megalkuvás (a széles úton járás) kérdése

Hívők sokszor figyelmen kívül hagynak egyes parancsolatokat (főleg, ami számukra kellemetlen) és helyette a vágyaikra és a jó érzéseikre hagyatkoznak. Ezáltal azonban az életük egyes területein **megalkuvókká, azaz lázadóvá** válnak – úgy viselkednek, mint a világ – és ezáltal az **életük egy részét maguk szolgálatjába ki a Sátánnak**, ami azt jelenti, hogy az életük egy része felett a Sátán az úr. Sok hívő sajnos nincs ezzel tisztában, mert kevés ismeretük van az igéből és nem ismerik a szellemi törvényszerűségeket. Ezért is fontos, hogy beszéljünk ezekről és leleplezzük a Sátán munkáját a hívők életében.

Az együttélés, válás és újrarázasodás kérdése

Ma a világban és sajnos esetenként a keresztyének életében is teljesen elfogadottá vált az együttélés, a válás és az újrarázasodás.

Együttélés, házasságon kívüli szexuális élet

Tudjuk az igéből, hogy Isten a szexualitást házasság keretében tervezte el, és minden szexualitás, ami kívül esik ezen, az Isten szemében bűn, nevezetesen *paráznaság*.

Az ige szerint a paráznaság

- „mély verem” és „szoros kút”, amiből nehéz kijönni (Péld. 23.27),
- „elveszi az észet”, nehéz józan döntéseket hozni (Hoseas 4.11)
- „elveszi az erőt” (Péld. 31.3),
- „anyagilag tönkretesz” (Péld. 5.3-8; 6.26)

Az ige szerint a paráznaság következménye tehát jelentős anyagi és erkölcsi kár! Jóllehet sok ember a pillanatnyi érzések megtévesztő hatása alatt ezt nem így látja, de nézzük meg az ilyen életet élő emberek életét hosszabb távon és akkor talán nyilvánvalóbbá válik. Ez azonban nemcsak elszenvedett kár, hanem alapvetően üdvösség kérdése.

A Jelenések könyve 21.8 szerint a „*paráznáknak...része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál*”.

Jó lenne így nézni a házasságon kívüli szexuális életre, és ha valaki ennek ellenére vállalja a cselekedete következményét, akkor az ilyen ember sajnos menthetetlen. Isten akarata azonban nem az, hogy az emberek elvesszenek, hanem hogy örök életük legyen!

A válás, újrarázasodás kérdése

Egy olyan világban élünk, ahol az utóbbi évtizedekben teljesen természetes gyakorlattá vált a válás és az újrarázasodás. A világ fejedelme azonban a Sátán, akinek Isten dolgaiban semmi helye nincs. A világ a test dolgain keresztül igyekszik behatolni az egyházba is, így a

világban elfogadott gyakorlatok az egyházban is kezdenek teret nyerni. Világosan kell azonban látnunk, hogy ami a világban természetes, annak Isten országában nincs helye.

Ez nem új keletű probléma, mert már Jézus idejében is azt kérdezték a farizeusok Jézustól, hogy „szabad-e a férfinek bármi okból elbocsátani a feleségét?”, mert Mózes ugyanis megengedte azt.

Jézus a válaszában egyértelművé tette a következőket:

„A teremő kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremtette őket,... Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.” (Máté 19:4-6)

Isten tiltása a válással és újrահázasodással kapcsolatban egyértelmű. Isten ezért nem engedheti meg és nem is hagyhatja jóvá azt, amit **rossznak** tart! Ha valaki mégis elválk az bűn, aminek rendezésére két lehetőség van: az elvált felek egyedül maradnak vagy megbékélnek egymással és helyreállítják a házasságukat.

„Hogyha pedig elválk is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg férjével; és a férj se bocsássa el a feleségét.” (1 Kor 7:11).

Nagyon sok őszinte hívő keresi a „biblikus megoldást” és „Isten áldását” a válására és az újrահázasodására, de Isten nem tudja jóváhagyni és megáldani azt, mert az Isten akarata ellenére van, ez egy **rossz** dolog. A válás és újrահázasodás legnagyobb áldozatai a gyerekek, akikről az elvált szülők nem tudnak gondoskodni (védelem, szeretet, támogatás). Különválk egymástól az a két ember (apu és anyu), akiket a gyerekek a legjobban szeretnek és, akikhez ragaszkodnak, nem beszélve a lelki megrázkódtatásokról és sérülésekről. Ez még a rossznál is **rosszabb**!

„Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő háza népéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél.” (1Tim 5:8)

Ebből az igéből az is látszik, hogy ha valaki nem visel gondot a gyerekeire az **rossz** dolog, és ha azt hívő emberek teszik, akkor az még **rosszabb**. Isten ugyanis „gyűlöli az elbocsátást” (Mal. 2.16). Ezért nem tudja azt „megengedni” és „megáldani”! Isten szemében az újrահázasodás házasságtörés, ami kizárja a hívőt Isten országából:

„Aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el az ellen. Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasságtörést követ el”. (Márk 10:11-12)

Isten azonban nem a bűnös halálát akarja, hanem hogy megtérjen és éljen!

Jó tudni, hogy Istennek a válásra és az újrահázasodásra vonatkozó tilalma a nem hívő emberekre is vonatkozik. A hívők felelőssége ebben Keresztelő Jánoséhoz hasonló:

„János azt mondta Heródesnek: Nem szabad néked a testvéred feleségével élned.” (Márk 6:18)

Bűnözés (betörés, lopás, rablás)

Mindenki előtt nyilvánvaló, hogy aki ilyeneket követ el, az bűnös. Az ige azonban arról is beszél, hogy a bűn mindig készenlétben áll és azt várja, hogy valaki rosszul döntsön, hogy a gonosz megkárosíthassa őt:

„Ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása;” (1 Mózes 4:7).

Fontos tehát, hogy ne adjunk lehetőséget a bűnnek, hogy megraboljon bennünket. Az ige útmutatást ad nekünk, hogy mire figyeljünk, ha el akarjuk kerülni a kárt:

- ne legyünk hiszékenyek, ne **bízzunk az emberekben**, mert „átkozott az a férfi, aki emberben bíz” (Jeremiás 17:5),
- **„ne gyűjtsünk magunknak kincset**, mert ... a tolvajok ellopják” (Máté 6:19)
- **vegyük észre, ha valaki szükségben van** és segítsünk rajta (1 János 3.17),
- **védjük meg a javainkat** és ne adjunk lehetőséget a tolvajoknak, hogy kifosszanak bennünket (Jézus még arra is felhívja a figyelmet, hogy a tolvajok nem az ajtón, hanem *máshol* (ablak, terasz ajtó) szoktak betörni (János 10.1).

Ne adjunk hát helyet a gonosznak, hogy ne tudjon megkárosítani bennünket.

Erőszak

Természetesen az erőszak bűn, az ige azonban arról is beszél, hogy mit tegyenek a nők, hogy lehetőleg elkerüljék azt:

- **szolidan öltözködjének** (1 Péter 3.3-5),
- **ne járjanak** (főleg egyedül) **a sötétben**, mert a „világosság gyermekei” vagyunk a bűn pedig a sötétséget keresi (János 12.36).

A ma szokásos divat szerint hiányos és feszes ruhába öltözködő nők – főleg éjszakai szórakozóhelyek környékén, figyelembe véve az alkohol és drog felszabadító hatását is – különösen nagy veszélynek teszik ki magukat. Jó lenne elfogadni az ige útmutatását, és akkor bizonyára kevesebb ilyen megrázkódtatást okozó „élményben” lenne része sokaknak.

Terrorizmus

Természetesen a terrorizmus bűn, nem kell azonban feleslegesen ingerelni a gonoszt. Amikor New Yorkban lerombolták a Világkereskedelmi Központ (WTC) két ikertornyát mindenki a terroristákat hibáztatta, ami természetes. Látnunk kell azonban azt is, hogy a másik oldal sem menthető fel teljesen:

- emberi hiúságból és büszkeségből (babiloni mintára) felhőkarcolókat építettek az egész világ kereskedelmének kontrollálására, leuralására,
- bűnt követnek azonban el azok az országok is, akik a határaikat nem védik meg.

Alkohol és egyéb kábítószer

„Elveszi az ésszt” és nyomorba dönt (Hoseás 4.11)

A hatásuk és a következményük közismert. Az ördög használja ezeket a szereket az emberek tönkretételére. Látnunk kell azonban, hogy nem az ital és a kábítószer a bűnös, hanem akik szenvedélyszerűen élnek vele és a rabjaivá válnak. Látni kell azonban azt is, hogy ezen szerek rabságában szenvedő emberek

- *egyrészt* akaratgyengék és segítségre szorulnak,
- *másrészt* a kábulatba menekülés mögött a valódi problémák (reménytelenség, csüggedés, stressz stb.) húzódnak meg, amik orvoslásra szorulnak. Ez felveti a közösség és a társadalom felelősségét.

Ahol magas az alkoholisták és kábítószer fogyasztók aránya az a társadalom beteg és sokirányú, alapokat érintő intézkedés szükséges ezek megszüntetésére.

Adós-rabszolgaság

A mai nemzedék életének természetes része a kölcsönök (hitelek) igénybevétele. Vannak, akik életét végigkíséri a kölcsönök felvétele és a részletek fizetése. Úgy tűnik, mintha ez természetes dolog és áldás lenne az emberek számára, mert „hamarabb hozzájutnak” olyan dolgokhoz, amik egyébként csak később lennének elérhetők számukra. Így a látszat az, mintha „gazdagabb” lenne valaki, mint valójában. Ez azonban nem igaz!

A régi magyar bölcs közmondás – **„Addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér!”** – teljesen feledésbe merült, sőt sokak szerint maradi, konzervatív gondolkozást tükröz.

Valóban így lenne?

A kölcsönökkel kapcsolatos reklámok és hírek erősen megtévesztők (szinte a varázslás kategóriájába tartoznak), mert olyan látszatot keltenek az emberekben, mintha a hitel felvétele egy áldás lenne az emberek számára:

- „0” forintért elvihető sok minden, csak a havi részleteket kell fizetni, így **adósság** fejében gyorsan hozzá juthat mindenki a vágyott dolgokhoz,
- **a kölcsönadók sosem tájékoztatják azonban a kölcsönvevőt arról, hogy mibe kerül a kölcsön teljes visszafizetési költsége a kamatokkal együtt!**

Ma a 20 %-os kamat sem szokatlan! Számoljuk azonban csak ki

- az államilag támogatott,
- legkedvezőbb kamatozású,
- hosszúlejáratú,
- lakáshitel,
- teljes visszafizetési értékét és meg fogunk döbbsenni.

A felvett hitel dupláját kell visszafizetni a futamidő végére 5-6%-os kamat esetén. Az elmúlt időszak svájci frank alapú lakás, ill. autó hitelei esetében a visszafizetett összeg a többszöröse volt a felvett összegeknek! Sokakat egzisztenciális csődbe juttatott. Lehet hibáztatni a bankokat, de kérdés az: ennyire gazdagok, esztelenek, vagy telhetetlenek lennének az emberek? A legtöbbször nem életszükségletéről van szó, tehát lehetne várni egy kicsit, hogy a teljes vételár összejöjjön. Persze, ha valaki rendszeresen vesz fel hitelt, mert ez egyfajta „életmóddá vált” számára, akkor sosem fog összejönni.

Hosszabb távon vizsgálva nyilvánvaló, hogy a kamatveszteségek miatt hátrányba kerül az, aki folyamatos hiteleket vesz fel, mint az, aki „addig nyújtózkodik, ameddig a takarója ér.”

Ma már ezt a bölcs mondást is magyarázni kell: ne költsünk többet, mint amennyi pénzünk (bevételeink) van! Vagyis akkor vásároljunk, amikor a szükséges pénzünk rendelkezésre áll – elkerülve a hitel felvételét. Ez önmérsékletet és józanságot igényel, de hosszabb távon mindenképpen kifizetődő! **Aki nem vesz fel hitelt az, hamarosan maga is képes lesz kölcsönadni, aki pedig hitelekre alapozza az életét, az sosem fog kikerülni a hitelcsapdából, ami gúzsba köti és megnyomorítja az életét és elszegényíti.**

Isten igéje ebben a dologban is egyértelmű:

„A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgálja a kölcsönvevő a kölcsönadónak.” (Péld 22:7)

„Mert az Úr, a te Istened megáld téged, amiképpen megmondotta néked; és sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt, és sok népen fogsz uralkodni, és te rajtad nem uralkodnak.” (5 Mózes 15:6)

„A jövevény („bevándorló”), aki közötted van, feljebb-feljebb emelkedik feletted, te pedig alább-alább szállasz. Ő fog néked kölcsönt adni, és nem te kölcsönzöl neki; ő fej lesz, te pedig fark leszel. És ez átkok mind reád szállnak, és üldöznek téged és megteljesednek rajtad, míglen elpusztulsz; mert nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartottad volna az ő parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket parancsolt néked”; (5 Mózes 28:43-45)

„Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi.” (Zsolt 112:5)

„Aki tőled kér, adj neki; és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.”
(Máté 5:42)

Isten akarata az, hogy

- ne legyünk telhetetlenek és „elégedjünk meg azzal, amink van” (Zsid 13:5),
- ha mégis kölcsönre szorulnánk az nem bűn, de tisztában kell lenni azzal, hogy az hátrányos ránk nézve,
- inkább arra törekedjünk, hogy mi adjunk kölcsön, mint hogy mi kérjünk.

A folyamatos kölcsönadás az áldás jele, a folyamatos kölcsönkérés pedig az átoké!

A kezesség kérdése

Szólni kell a kölcsönök felvételekor szokásos **kezesség** kérdéséről is, ami sok embert vitt már csődbe. Nem véletlen, hogy az ige nyomatékosan óv bennünket a kezesség felvállalásától (lásd. Péld. 6.1-5; 11.15; 17.18) A szűk rokonságon (szülők, gyerekek) kívül minden más esetben határozottan tagadjuk meg, ha nem akarjuk nagy bajba sodorni magunkat.

Természeti katasztrófák (árvizek, belvizek, földrengések, szélviharok)

Ez az a terület, amiről az emberek azt gondolják, hogy erről aztán végképp nem tehetnek. Sokan Isten büntetésének tartják ezeket, ami esetenként igaz is. Isten azonban igaz bíró és csak a bűnösöket bünteti és nem az igazakat. Ha Sodomában tíz igaz ember lett volna Isten nem pusztította volna el kénköves tűzzel azt a sok gonoszságot, ami ott volt (büszkeség, jólét, a szegények nem támogatása, Isten előtt utálatos erkölcsi fertő – 1Mózes 18.16-19.29)

Évezredek óta voltak esőzések, földrengések a földön, ez hozzátartozik a földi élethez. Már két ezer évvel ezelőtt is volt természeti katasztrófa, amikor a Vezúvból kitörő forró láva maga alá temette a hegy lábánál épült Pompei városát. Jézus is beszél természeti katasztrófákról, de arról is, hogyan védekezzünk azokkal szemben:

„Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építetett. És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fűvényre építette házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.” (Máté 7:24-27)

Jézus a Máté 5.14-ben pedig „hegyen épített városról” beszél az ige.

Isten ígéje szerint **bolond** ember az, aki nem erős alapra (kősziklára) és nem magaslatra (hegyen) építi a házát. A köznapi szóhasználat szerint a bolond helyett inkább a *meggondolatlan, felelőtlen* szavak fejezik ki jobban, hogy mire is gondol itt az ige. Aki meggondolatlan és felelőtlen az adott esetben számíthat rá, hogy

- a völgybe lezúduló tavaszi esőből és elolvadó hóléből származó nagy áradás,
- vagy az alapok nélküli könnyűszerkezetes épületeket elsöpri a nagy erejű árvíz vagy a hurrikánszerű szélvihar.

Jézus úgy látja, hogy a természet ilyen módon való viselkedésére számítani kell és értelmes módon védekezni kell ellene. Valóban az emberek meggondolatlansága, felelőtlensége az, ami a katasztrófákat okozza és nem az árvíz vagy a szélvihar. A víz és a szél, amik Isten alkotásának elemei önmagukban nem bűnösök. Bűnös az, aki nem számol ezekkel.

Emberileg sajnáljuk azokat az embereket, akiknek összedől a háza és az egész életük munkája ezzel kárba vész a tavaszi árvíz miatt, mert a völgyben, folyóparton, hordalékos talajon (fövényen), sokszor ártérben, megfelelő alap nélkül építették fel házukat. Jézus azt mondja ők bolond (felelőtlen) emberek. Nem lehet azokat sem felmenteni a felelősség alól, akik ilyeneket terveznek vagy jóváhagynak.

A túlzott városiasodás jellemző az egész világra, ami sok káros következménnyel jár:

- büszke 300-500 méteres felhőkarcolók, „babiloni tornyok”: Eiffel, Dubai...,
- rengeteg toronyház, aminek a csúcsa az „eget éri”,
- az emberek inkább szeretnek nagyvárosokban lakni az egészségre káros „szmog” ellenére is, pedig Isten parancsa az, hogy „töltsétek be az egész földet”.

Városok mindig is voltak, de a „babiloni” típusú városok nem kedvesek Istennek.

Néhány éve a nevezetes tsunami Indonéziában több száz ezer ember életét követelte, akik szintén a sík, hordalékos tengerparton épült házakban, üdülőkben laktak. Akik azonban a „hegyeken voltak” mind megmenekültek.

Néhány szót érdemes szólni a *belvizekről*, az egyéb mezőgazdasági károkról és a környezetszennyezésről is. A „modern” – hatékonyságra törekvő – mezőgazdaság megszüntette az „Isten által eltervezett” vetésforgó rendszert (minden évben „ugar” – műveletlen terület – meghagyása és a vetésterületek váltogatása), megszüntette a parcellákat elválasztó esőelvezető csatornákat és ligeteket is. Korábban azok megóvták a föld termőerejét és megvédték a földet a belvizektől, a fás ligetekben élő apró mezei vadak és madarak pedig gondoskodtak a kártevők elpusztításáról. Az egybeszántott óriási, vetésforgó nélküli területeken létrehozott „monokultúrák” termőképességének megtartása érdekében töménytelen mennyiségű vegyi anyagot (műtrágyát) szórnak ki és rendszeresen öntöznek, kizsarolva ezzel a föld termőerejét és elszennyezve a környezetet. Ezeket figyelembe véve ma törvényszerűek az évente ismétlődő „belvizek” okozta rendszeres mezőgazdasági károk. Mindez a hatékonyság jegyében! Úgy tűnik, hogy Istennek erre jobb megoldása van, amit már az Ószövetségben lerögzített a földműveléssel foglalkozó izraeliták számára. Bölcsebb lenne ma is Istenre hallgatni, hogy elkerüljük a sok kárt.

Záró gondolatok

Mindezekkel a mindenki által jól ismert konkrét példákkal szerettem volna érzékeltetni, hogy az emberek (hívők is) sokszor figyelmen kívül hagyják Isten bizonyos, eléggé gyakorlatias parancsolatait, amik az életük különböző területeire vonatkoznak. Isten Mindenható, gondolja sok hívő, ezért minden jót és rosszat neki tulajdonítanak, de mint korábban bemutattuk, ez hazugság. Isten valóban Mindenható, de csak azoknak az életében, akik engedelmeskednek az Ő parancsolatainak:

„És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: **Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.** Elmentvén azért, **tegyetek tanítványokká minden népeket,** megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, **tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek**” (Máté 28:18-20)

Isten sok bajtól megóvná az embereket, még az un. „természeti katasztrófáktól” is, ha engedelmeskednének a parancsolatainak. Szabad akaratukból azonban az emberek sokszor a rosszat választják, és ezzel sok kárt okoznak maguknak. Nem érzik, hogy mindezekért felelősek lennének, sőt a bajokat sokszor Istenre hárítják, Isten büntetésének tartják. Isten azonban egy igaz bíró és csak azokat bünteti, akik nem engedelmeskednek a parancsolatainak. Mennyi baj elkerülhető lenne, ha hallgatnánk Istenre és engedelmeskednénk az Ő parancsolatainak!

Ámen.

Minden parancsolat betöltése

„Elmenvén azért, **tegyetek tanítványokká** minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, **Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek:...**” (Máté 28:19-20)

Jézus a mennybe menetele előtt mondta ezt az apostoloknak, az ő tanítványainak. Ha valaki hosszú időre elutazik, akkor a legfontosabb dolgot mondja a hátra maradottaknak. Két nagyon lényeges dolgot tudhatunk meg ebből, amiket Jézus fontosnak tartott:

1. **Tanítvánnyá** kell tenni az embereket.

Csak az képes tanítvánnyá tenni másokat, aki maga is tanítvány! Az Újszövetségben kb. 100-szor szerepel a tanítvány szó, ezért bőséges információt kapunk arról, hogy Jézus mit értett tanítvány alatt. A tanítvánnyá tétel röviden azt jelenti, hogy a testét halálba adott, újjászületetett hívökké kell válni az embereknek bemerítkezve vízbe (megkeresztelkedve) és erőt kapni a Szent Szellem befogadása által. Az igazi tanítványok követni akarják az Urat bármi áron, készek a folyamatos tanulásra, a változásra és az Urukak való engedelmességre.

2. **Mindenre** megtanítani őket

Akik már tanítványok és mindent megtanult érett keresztyének, azoknak az a feladatuk, hogy *mindenre megtanítsák* az új tanítvánnyá tett embereket. A hívők rendszeres összegyülekezése *házaknál* és *nyilvánosan* egy fontos és jó dolog, de a keresztyén (Krisztust követő) élet nem az összegyülekezés idejére korlátozódik csupán, hanem

- a hét minden napjára és minden órájára,
- személyes hívő életre,
- a hívők közösségi (gyülekezeti) életére,
- a családra (házasság, szülők-gyerekek kapcsolatára)
- a szomszédokra, felebarátokra (minden emberre)
- a munkahelyre,
- a nemzetre, társadalomra,
- a pénzügyekre, gazdaságra stb.

Az tehát, hogy mindenre meg kell tanítani a hívőket, azt jelenti, hogy az élet minden területére és minden élethelyzetre – gyakorlati módon alkalmazva az igét – kell felkészíteni azokat a hívőket, akik mindenben engedelmeskedve – megalkuvás nélkül – követni akarják az Urat.

Ez egy nagyon gyakorlatias tanítást jelent, ami nem teológiai ismeretek tanítását jelenti, hanem olyan gyakorlatias tanítást, ami az életre készít fel, ami csak közvetlen és mély személyes kapcsolatokon keresztül – főleg kisebb közösségben, házaknál – lehetséges. Egy ilyen környezetben sokáig nem lehet rejtve maradni és képmutató módon viselkedni, mert lehet látni, hogy a megtanultakat jól alkalmazzák-e a tanítványok.

3. Minden parancsolat **betöltése**

Jézus nem azt várja tőlünk, hogy sok elméleti ismerettel (kiváló ige ismerettel) felvértezett emberek legyünk, akik „csípőből tudnak tüzelni” (kívülről mondván az ígét minden helyzetre), hanem azt, hogy ezeket a gyakorlatban alkalmazva minden parancsolatot betöltsünk. Azaz minden ígének engedelmeskedjünk, kivétel nélkül, függetlenül attól, hogy mi lesz annak az ára. Talán sok hívő azt gondolja, hogy ez nem is olyan nagy dolog, de kezdjük el alkalmazni és meg fogjuk látni, hogy ez egy igazi kihívás a hívők számára, mert sokszor emberek – sőt esetenként sok megalkuvó hívő – nemtetszését fogja kiváltani és hamar rá fognak jönni, hogy mi az a „keskeny út”, amiről Jézus a Máté 7. fejezetében beszél. Mindeközben rájövünk arra is, hogy saját erőnkkel képtelenek vagyunk ezen az úton járni, hanem csak a Szent Szellem erejével és közvetlen vezetésével, bátorításával, megharcolva minden emberi és szellemi támadást. Ilyenkor kiderül az is, hogy kik az igazi testvéreink az Úrban és kik a hamis hívők.

4. Isten ismerete és szeretete

Sok hívő gondolja azt, hogy ismeri és szereti Istent és Isten is szereti őt, de nézzük most meg, hogy valóban így van-e ez?

„És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk; Aki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt” (1 János 2:3-6).

„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (János 14:21).

Látjuk tehát, hogy **mi a feltétele Isten ismeretének és szeretetének**. Isten nem keveset kér tőlünk, hanem mindenünket: az életünket, a munkánkat, a családjunkat, a pénzünket, mert az Ő tulajdona vagyunk – minden tekintetben. Ő az Úr és mi a szolgák, de ugyanakkor fiak is. Életünk egyetlen területe sem lehet Őrajta kívül, azaz, hogy ne engedelmeskedjünk bármelyik parancsolatának. Ezt jelenti a minden parancsolatnak való engedelmesség, azaz Jézust követni mindenben. Nem tételes parancsolatok megtartásáról van szó, mint egyfajta újszövetségi törvénynek való engedelmesség, hanem engedelmeskednünk kell a Szent Szellemnek, aki mindenre megtanít, és minden igazságra elvezet bennünket, mert a parancsolatok a szívünkbe vannak írva. Így járva Jézussal a parancsolatainak betöltése nem nehéz:

„Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek.” (1 János 5:3)

Akinek van füle hallja meg.

Tartozás és viszont tartozás

A mai modern jóléti társadalmakban – függetlenül attól, hogy az szociális berendezkedésű vagy sem – az állam sok gondoskodási feladatot magára vállal.

A *fiatal* házasságokat és családokat támogatja a családalapítás és otthonteremtés nehéz időszakában, gondoljunk csak a SZOCPOL, CSOK, NOK, GYES, GYED, bölcsőde, óvoda stb. támogatási formákra, valamint az alacsony kamatú (2-3%) lakásépítési, ill. vásárlási hitelekre, ÁFA visszatérítésre stb. Ezek a támogatások nagy segítséget jelentenek a fiatal házasságok számára, de ezzel együtt is csak „kiegészítő” jellegű – a terheket csökkentő – támogatások. Az otthonteremtés költségeinek jelentős része a fiatalokat és az őket támogató szüleiket terheli, akik erejükhöz mérten segíteni igyekeznek a gyerekeik boldogulását.

Az *idősebb* korosztályról az állam a nyugdíjrendszer és a szociális otthonok (idősek otthona), otthoni betegellátási rendszer stb. működtetésével igyekszik „gondoskodni”; megélhetést és a fizikai segítséget biztosítva idős korukra, amikor már keresőképtelenek és magatehetetlenek.

Ez olyan nagy terhet ró az államra, hogy a különböző időszakokban a mindenkori gazdasági helyzet függvényében több vagy kevesebb támogatás jut erre a két kiemelt korosztályra.

Az orvosi ellátás javulása és az emberek átlag életkorának növekedése miatt több államban a nyugdíjrendszer veszélybe kerül, mert nő az eltartottak aránya a munkaképesekhez viszonyítva. Ez ellen úgy igyekeznek védekezni a nyugdíjrendszer működőképességét fenntartva, hogy folyamatosan növelik a nyugdíjkorhatárt.

Összességében elmondhatjuk, hogy mind a fiatal, mind az idős korosztály hálás lehet az állam támogató, gondoskodó erőfeszítéseiről. Nem szabad azonban az államtól várni a két kiemelt korosztályról való teljes gondoskodást. Meg kell tenni ennek érdekében a maga részét a fiataloknak és a munkaképes szülőknek egyaránt. Hibát követ el az, aki nem így gondolkodik, és nem tesz meg mindent a saját és családot alapító gyerekeik boldogulásának érdekében.

Időnként az állam támogatóképessége – az ország aktuális gazdasági helyzetétől függően – meginog és csorbát szenved. A fiatal családok otthonteremtési támogatása ezért esetenként szerényebb mértékben képes betölteni az elvárt szerepét. Az állam a maga bürokratikus apparátusával távol van az egyes emberektől (nem ismerheti mindenki speciális problémáját), ezért a kialakított szabályrendszerével – rendeleteivel – bármennyire is igyekszik nem képes ezeket a feladatokat mindenki megalégedésére jól és igazságosan végezni.

Van egy alapvető ellentmondás ezekben a kérdésekben, ezért is nehéz ezeknek a szükségeknek a betöltése.

Az egyik alapvető probléma, hogy

- mind a fiatalok (gyerekek),
- mind az idősek (szülők) esetében

mindkét korosztálynak magának kell hordoznia az elviselhetetlenül nagy terheket.

Mit jelent ez?

A *fiataloknak* éppen az alacsony pályakezdési fizetésük időszakában kell aránytalanul nagy albérleti díjakat, ill. lakáshitel részleteket fizetniük és berendezni az otthonukat minden ahhoz szükséges dologgal, amikor a fiatal feleségek gyerekeket szülnek, és nem tudnak munkát vállalni, amivel csökkenthetnék az elviselhetetlenül magas otthonteremtési költségeket. Ez – az állami támogatásokat figyelembe véve is – szinte elhordozhatatlan terheket jelent a fiataloknak a családalapítás időszakában. Mindenről *maguknak* kell gondoskodni, ha szülői segítséget nem kapnak, márpedig sokan nem kapnak.

Az *időseknek* hasonló módon munkaképes korukban kell a saját nyugdíjas, idős korukról gondoskodni a „nyugdíjjárulékok” befizetésével: pénzt gyűjteni *maguknak*, hogy legyen „nyugdíjuk” öreg korukra, amikor már nem lesznek képesek dolgozni. Azt látjuk tehát, hogy a „gondoskodó állam” támogatása ellenére az otthonteremtési és az idősek ellátási költségeinek jelentős része a két említett korosztályt terheli olyan időszakokban, amikor a legnagyobb szükségük lenne mások támogatására. A világban működő támogatási rendszerek tehát – a természetükből adódóan *egocentrikus gondolkozást tükröznek*: „segítem őket erőmhöz mérten, de alapvetően gondoskodik mindenki magáról. A fiatalok is magukról és az idősek is magukról. Úgy jellemezhetnénk ezt a helyzetet, hogy mindenkinek a „saját árnyékát kell átugornia”.

Ezt a szemléletet természetes módon a világi emberek, de sokszor sajnos a hívők is magukévá teszik, nevezetesen, hogy „gondoskodik mindenki magáról”.

A szociális jellegű juttatások meglétét ma mindenki kész ténynek veszi – a Bibliát ismerő hívők is – és sokszor minden hiányosságért az államot hibáztatják. Az állam ma úgy végzi ezeket a magára vállalt gondoskodási feladatokat, mintha ő lenne a mi „gondoskodó apukánk”. Az állam ilyen gondoskodó intézményei azonban az utóbbi 100-150 évet kivéve nem léteztek, de Istennek akkor is volt megoldása ezekre a problémákra. Isten a mi igazi *gondoskodó apukánk*, aki jobban ismer bennünket, mint az „állam-apuka” és ígéretéhez hűen – jó apához méltóan – gondoskodik az ő gyermekeiről: fiatalokról és idősekről egyaránt.

„Jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre *szüksége*tek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek *mind megad*tnak néktek.” (Máté 6:32-33)

Ha hiszünk benne, hogy Isten *minden parancsolata* jó, és *engedelmeskedni* akarunk azoknak – kimutatva ezzel a szeretetünket Ő felé – akkor Ő „hű és igaz” és betölti minden szükségünket.

Nézzük meg, hogyan gondolkodik ezekről Isten:

– egocentrikus szemléletmódról ott szó sincs, mert az egót (az un. őembert) halálba kell adni és attól kezdve már *nem önmagunknak* élünk, hanem csak és kizárólag *másokért*: a családon belül *a szülők a gyerekekért és a gyerekek a szülőkért*,

– látjuk azt is, hogy az igében nincs szó nyugdíjas évekről sem nyugdíjról, Isten azonban talált megoldást minden korosztály (fiatalok és idősök) nehéz időszakának megoldására; és Isten ezt a *kölcsönösség* alapján oldja meg.

A középkorú szülők egy erőteljes munkaképes és jól kereső korukban vannak akkor, amikor a gyerekeiket segíteni kell az otthonteremtésben, amire ők saját erejükből képtelenek. Később – érett korukban – a gyerekek, akik már szintén jól kereső munkaképes korba kerülnek, szintén képesek lesznek mind fizikailag, mind anyagilag segíteni az idős szüleiket. Ebben az Isten szerinti gondolkozásmódban, mind a fiatalok otthonteremtési, mind az idősök támogatási terhei az érett korú, a legjobb erejükben lévő, jól kereső szülőket terheli, ami teljesen természetes.

Ez a gyakorlatban a következőket jelenti:

- a középkorú szülőknek fiatalabb éveikben gondolni kell a felnövő gyerekeik otthonteremtésének és boldogulásának támogatására, aminek érdekében éveken keresztül takarékoskodniuk kell: „kincset kell gyűjteni”, ahogyan az ige is mondja,
- a fiatal szülőknek pedig a saját kiskorú gyermekeikről kell gondoskodni,
- a középkorú szülőknek életük második szakaszában pedig már az idős szüleik támogatására kell gondolniuk.

Az idős szülők a saját gyerekeikre számíthatnak, mert ez az ő „tartozásuk.” A középkorú szülőknek nagy segítséget jelent a fiatalok otthonteremtésének támogatásában az idős szüleik után kapott örökség. Formálisan ugyan a nagykorú szülők örökölnék az idős szüleik után, de az unokák élvezik az örökség hasznát.

„A jó ember örökséget hagy még unokáinak is” (Péld. 13.22)

A hívők esetében óriási előnyt jelent az élvezetek nélküli, mértékletes élet:

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy **megtagadván** a hitetlenséget és **a világi kívánságokat, mértékletesen**, igazán és szentül **éljünk** a jelenvaló világon: (Titus 2:11-12).

A világi kívánságok nagyon sokba kerülnek és tönkreteszik a következő generáció jövőjét is. (Csak egy részlet: dohányos szülők 10-15 év alatt egy lakás árát füstölik el”)

Ugye milyen egyszerű és logikus, csak *nem egocentrikus* módon kell gondolkozni, hanem *a családon belüli kölcsönös támogatásban*. Ezért is fontos a rendezett családok szeretetteljes közössége! Ehhez persze az érett korúaknak nem önző módon a saját élvezeteiket hajszolva kellene élniük, hanem azon kellene gondolkozniuk, hogy mind a fiatal, mind az idős korosztályt, a saját szükségseiken felül lévő pénzükből támogassák, és ha szükséges jó fizikai kondícióikkal is besegítsenek nekik, mert ebben a korban vannak a legjobb fizikai erőben. Ezt a megoldást nagy bölcsességgel Isten találta ki, amit az igéből ismerhetünk meg. Nézzünk most meg ezzel kapcsolatban néhány igét:

„**Nem a gyermekek tartoznak kincset gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek**”. (2 Kor 12:14)

Itt arról olvashatunk, hogy a szülőknek „kincseket”, azaz nagy értékeket kell gyűjteni a gyerekeik számára. Itt nem kiskorú gyerekekről van szó, mert azok eltartása nem igényel ilyen nagy összegek (kincsek) összegyűjtését. Tudjuk, hogy *az ige tiltja a kincsek gyűjtését*, de nem általánosságban, hanem csak akkor, ha *önző céllal*, maguknak gyűjtenek az emberek.

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják;” (Máté 6:19)

Ezt a hívők sokszor általános tiltásként értelmezik. Látjuk azonban, hogy a fiatalok otthonteremtése szempontjából az életük erejében lévő szülőknek igenis nagy értékeket („kincseket”) kell összegyűjteni, hogy a családalapítás nehéz időszakában segíteni tudjanak a gyerekeiknek. Az ige ezt nemhogy tiltja, hanem egyenesen a szülők *tartozásának*, kötelességének tekinti. Ha szeretjük Istent és ezért minden parancsolatának engedelmeskedni akarunk, akkor ez a parancsolat sem lehet kivétel. Mi szülők, akik – igen nehéz körülmények között – saját erőnkől voltunk kénytelenek boldogulni fiatal éveinkben nem lehetünk olyan önzők (egocentrikusak), hogy elvárjuk a felnövő gyerekeinktől is, hogy „boldoguljanak ők is a maguk erejéből”. Ez fakadhat büszkeségből is, de tudjuk, hogy az az egyik legveszélyesebb bűn. Ha a hívők is így gondolkodnak, és közben azt mondják ők „hitben járnak”, és nem tesznek meg mindent a gyermekeik támogatására, akkor az nem egy élő, hanem egy „halott hit”, hiányzik ugyanis a cselekedet (Jak. 2.17-18). Ha pedig inkább magukra gondolnak, mint a gyermekeik támogatására, ami önzőség, akkor nem a világosságban, hanem még mindig sötétségben járnak. Egyszer meg kell szakítani ezt az *ördögi kört*, ami nyomorba akar dönteni mindenkit. Amíg így gondolkozunk, addig ez sikerülni is fog neki.

Mondhatja sok szülő: „de hát én nem tudok házakat (lakásokat) venni a gyerekeimnek! Aki ezt megteheti az nagyon jó, de sokan valóban nem képesek erre – teljes mértékben. Mindenki képes viszont erejéhez mérten és jó szívvvel támogatni gyermekei otthonteremtését és már jó előre „kincset” gyűjteni arra az időszakra, amikor arra szükség lesz. Hiszem, hogy Isten ezt a fajta gondolkozásmódot és szándékot meg fogja áldani, mert az az Ő akarata szerint van, és ezért sok csodával tesz bizonyosságot az Ő „gondoskodó atyai” szeretetéről. Ehhez azonban *gondolkozásmód váltásra van szükség*, sok esetben hívőknél is, hogy Isten atyai gondoskodása a fizikai atyákon keresztül megvalósulhasson. Ez a gondolkozásmód váltás a szülőknél kell, hogy elkezdődjön „kincset gyűjtve” a felnövekvő gyermekeik számára az otthonteremtéshez, hogy a felnövő gyermekeik ne váljanak egész életükre „kölcsonrabszolgává”, ami megnyomorítja mind a fiatalok, mind az idős szüleik életét a feleslegesen kifizetett óriási hitelkamatok miatt. (Egy lakás hosszúlejáratú hitelkamata ugyanis sokszor egy másik lakás árával egyenlő, amivel saját gyermekeik otthonteremtésének támogatását lehetetlenítik el!

Isten az érett korú (30-60 éves korú) szülők által akar gondoskodni nemcsak a felnövekvő gyerekekről, hanem az idős, sok esetben magatehetetlen szülőkről is. Az igében erre is egyértelmű parancsolatot látunk.

„Első sorban a maguk háza iránt legyenek istenfélők, és adják meg szüleiknek a viszont tartozást;” (1 Tim 5:4)

Ehhez természetesen lemondásra van szükség, ami a hívők jellemző tulajdonsága kell, hogy legyen.

A középkorú szülők tehát abban a korban, amikor már „gondolhatnának magukra” – jólétben és kényelmesen élhetnének – „kincseket kell, hogy gyűjtsenek” a gyerekeik otthonteremtésére, ugyanakkor gondoskodniuk kell az idős szüleikről is: megadni nekik a „viszont tartozást”, amit fiatalabb korukban a szüleiktől kaptak.

Ebben az *oda-vissza tartozási viszonyban* a kulcsszerep az érett korú szülőké, hogy egy *ilyen gondolkozási mód és szokásrendszer kialakításával* és annak alkalmazásával példát mutassanak a gyerekeiknek, de a világ számára is. Ha a szülők nem gyakorolják ezt az igei alapelvet, akkor egyrészt egy nagyon fontos igei parancsolatot nem töltenek be és ezzel nehéz helyzetbe hozzák saját gyerekeiket, de önmagukat is idős korokra. Ha nem tesznek meg mindent érett korukban, hogy támogassák mind a fiatalokat, mind az időseket, akkor a mulasztás bűnébe esnek:

„Aki azért tudna jól cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” (Jakab 4:17).

Ahol a szülők ezt a felelősséget nem a megfelelő mértékben gyakorolják, és nem gondoskodnak megfelelő módon – az életben elinduló – gyermekeik otthonteremtéséről, ill. az idős szüleik segítéséről, akkor az ige szerint az súlyos bűn:

„Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő háza népéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél.” (1Tim 5:8)

Nem szeretnék senkit megbotránkoztatni, de el kellene gondolkozni azon, hogy nem kellene-e inkább újszövetségi módon megélni a gyülekezeti életet és a hívők *önkéntes* adományát, nem kellene-e sokkal inkább a saját gyerekeik jelentős otthonteremtési költségeire fordítani, mint kihasználatlan drága ingatlanokat (gyülekezeti házakat) építeni és működtetni. Ez óriási kiadás a hívő szülők esetében sokszor 30-40 éven keresztül. (Lásd részletesebben „Régi vagy új tömlő?” című írást, és annak az adakozásra vonatkozó befejező részét.) Sokszor a világi emberek is igyekeznek gondoskodni a gyermekeik otthonteremtési költségeinek biztosításáról, mennyivel inkább kellene akkor a hívőknek? Természetesen mindenki adakozhat jó szívvel bármilyen célra, bármennyit, ha közben maga és családja nem kerülnek szükségbe és ezzel nem veszélyezteti a saját gyerekei jövőjét!

Természetesen vannak kötelezettségek a világi törvények betartását illetően – gondolva a „nyugdíjjárulék, adók” fizetésére, amit teljesíteni kell, de ezt figyelembe lehet venni egy igei gyakorlat kialakításánál. A legfontosabb mindenekelőtt egy gondolkozásmód váltás (megtérés), hogy a törekvések célirányosak – Isten akaratával egyezők – és ne azzal ellentétesek (önzők) legyenek.

Hiszem, hogy ha ezt az igei gyakorlatot helyreállítanánk Isten egyházában sok nehezen elviselhető tehertől szabadítanánk fel mind a fiatal, mind az idős korosztályt.

Ebben az esetben valóban elmondhatnánk, hogy

„A véneknek ékessége az unokák, és a fiaknak ékessége az atyák.” (Péld 17:6)

Dicsőség a mi gondoskodó Istenünknek.

Ámen.

„Non-stop” keresztyénség

A „non stop” kifejezés a hétköznapi életben eléggé elterjedt az üzletek, szórakozóhelyek nyitva tartásával kapcsolatban. Szó szerinti fordítása „*nincs megállás*”, ami azt is jelenti, hogy *folyamatosan, állandóan, 0-24 óráig egyfolytában nyitva tart*. Nem árt arra sem emlékeznünk, hogy a keresztyén (ty-vel) azt jelenti: krisztusi. Keresztény (t-vel) keresztet hordozva a nyakában bárki lehet.

A keresztény ill. keresztyén gyakorlatból a következő kifejezéseket ismerjük:

- a hivatásos, azaz „teljes idejű” (főállású) szolgáló, akinek a „munkahelye” a templom vagy a gyülekezet és rendszeres (havi) fizetést (bért) kap a munkájáért, mint bármely más polgári alkalmazott. Az ő „munkáltatója” az adott felekezet, egyház vagy gyülekezet,
- vannak az egyházban olyanok is, akiket „részmunkaidőben” foglalkoztatnak, vagy a polgári munkájukon túli egyházi munkájukért külön támogatásban részesülnek, mint egyfajta „mellékállás”,
- használatosak a „világi”, a „laikus”, az „önkéntes” kifejezések is az egyházban azokra, akik a világi foglalkozásuk mellett anyagi ellenszolgáltatás nélkül végeznek valamilyen szolgálatot, vagy egyszerűen csak passzív módon hallgatóként részt vesznek valamilyen összejövetelen, Istentiszteleten és adakoznak mások szolgálatának támogatására.

Sokszor hallunk panaszkodni un. „teljes idejű” (főállású) szolgálókat (pl. pásztorokat), hogy egyszerűen nem tudják elvégezni azt a sok feladatot, ami rájuk hárul és sajnos nem ritka az sem, hogy ennek különböző betegségek (akár infarktus is) a következményei. Más szolgálók (dicsőítők, tanítók stb.), akik a polgári munkájuk mellett – anyagi ellenszolgáltatás nélkül – végeznek szolgálatot sokszor arra vágnak, hogy ők is un. „teljes idejű” (főállású, fizetett) szolgálók legyenek, mert úgy gondolják, hogy akkor megoldódna a rendszeres túlterheltségük. Az ilyenfajta túlterheltség sokszor valóban megalapozott. Vannak, akik egyszerűen csak a hétfői 2-3 óra időre tudják magukat szabaddá tenni, hogy az „Úrral legyenek”, „gyakorolják a közösséget”, hogy a szolgálatok áldásából részesüljenek. Őket szokás „vasárnapi keresztyéneknek” nevezni. Vannak, akiknek még ennyi idejük sem **marad** az Úrra és a közösség ápolására a sok magán és családi elfoglaltság miatt, ezért csak akkor vesznek részt valamilyen gyülekezeti tevékenységben, ha **marad szabad idejük**. Őket szokás „szabad idős keresztyéneknek” nevezni. Találkoztam olyan hívővel is, aki szó szerint „két hét szabadságot” szeretett volna kivenni, mint ahogyan az egy világi munkahelyen szokás, hogy egy kicsit felfüggeszse a keresztyénségét és a kedvére élhessen, mert már úgy szeretne egy kicsit „kirúgni a hámból”. Ha a fenti kifejezéseket – a maguk tartalmával – egy „non stop” keresztyénséggel állítjuk szembe, akkor mindenképpen *elmarasztalóak*.

Ne beszéljünk most a jelentős költségeket felemészítő intézmények (templomok, gyülekezeti házak stb.) működtetési költségeiről, amin „felül” kellene még a sokszor nem túl magas fizetésű gyülekezeti tagok adakozásából finanszírozni a „teljes idejű” szolgálókat is, közben nem elfelejtkezve a valóban rászorult, támogatást igénylő gyülekezeti tagok szükségleteinek fedezéséről sem. Mindez sokszor emberileg lehetetlennek tűnik és valóban az is. Istennél azonban másként vannak ezek a dolgok. Ennek az ellentmondásnak a feloldásáról szól a blogon megtalálható „Régi vagy új tömlő” című írás.

Az ígéből tudjuk, hogy Péter apostol is otthagyt a halászatot (polgári foglalkozását) és a szolgálatát teljes egészében a gyülekezetek támogatták. Pál apostol szolgálatára is adakoztak

időnként a gyülekezetek, amellet azonban sátor készítéssel is foglalkozott, hogy *ne terhelje meg* a gyülekezeteket anyagilag és ezzel is *példát mutasson* más szolgálóknak. Volt, amikor még ő gondoskodott a vele szolgálókról is! Ismerve Pál apostol szolgálatát az igéből, valóban érdemes elgondolkozni sok dolgon. Az igében azt látjuk, hogy rendkívül ritka volt a szolgálók anyagi támogatása, ezzel szemben ma teljesen általánossá vált a „fizetett teljes idejű” szolgálók gyakorlata, már egy 20-30 fős gyülekezetben is.

A későbbiekben a „teljes idejű” (valójában főállású), a „résztidős”, az „anyagilag támogatott” szolgáló kifejezéssel szemben a „non stop” szóval egy gondolkozásmódbeli problémára és alapvető tartalmi különbözőségekre szeretnék rávilágítani.

Három rövid személyes példával szeretném érzékeltetni, hogy mire is gondolok:

1. *Először* 1999-ben találkoztam ezzel a problémával, amikor még egy multi cégnél dolgoztam vezetőként és egy elég terhes időszakunk volt abban az évben. A gyülekezet minden gondját jelentő *szokásos* előjárói munka, igei szolgálatok, gyülekezeti újság szerkesztése mellett ebben az időszakban írtam a „Merre tovább gyülekezet” című könyvet, sőt másik két könyvet is összeszerkesztettem és nyomdai kiadásra előkészítettem. Ezt egy természetes dolognak tartottam, és senkinek sem panaszkodtam emiatt. Éreztem azonban Isten különleges gondoskodását, hogy így össze tudta hangolni ezeket a munkákat. Ekkor egy „teljes idejű”, pásztor szolgáló barátom, akit sokkal több talentummal megáldott embernek tartottam magamnál, megkérdezte tőlem: „mikor van neked időd mindezekre?” – főleg a polgári munka és a könyvek írása miatt. Meglepődtem a kérdésen, és hirtelen nem is tudtam mit válaszoljak. Nem volt egy könnyű időszak számomra, de valahogy ez mégis „természetes” volt és nem úgy éltem meg, mint aki összeroppan a munka alatt, sőt az *extra munkát* jelentő könyvek szerkesztése és kiadása még új erőt is adott. A feltett kérdéssel kapcsolatban inkább az tudatosodott bennem, hogy mindez az Úr csodája, aki gazdálkodik az időmmel és nem akar erőn felül megterhelni. Később azon gondolkoztam el, hogy éppen egy „teljes idejű” szolgáló kérdezi ezt tőlem? Furcsa – gondoltam.
2. Egy másik alkalommal gyülekezeti előjárók országos találkozásán vettem részt, ahol több „teljes idejű” szolgáló volt jelen. A beszámolókból kiderült, hogy több polgári munkakörben dolgozó előjárónak az a vágya, hogy a polgári munkahelyét feladva „teljes idejű” szolgáló lehessen. Nem értettem ezt a hozzáállást, ezért meg is jegyeztem: *én most is teljes idejű szolgálónak tartom magam azzal együtt, hogy időm nagyobb részét egy polgári munkahelyen töltöm*. Néhány kiegészítő gondolatot is hozzáfűztem magyarázatként, amin eléggé csodálkoztak és úgy tűnt, mintha most hallottak volna erről először.
3. Más esetben helyi gyülekezet előjáróival voltunk együtt, ahová meghívtunk előjáró jelölteket is, hogy lássák mit jelent egy előjárói közösség és a gyülekezet dolgaival való foglalkozás. Mellette több olyan témáról is beszéltünk nekik, amiket az ige alapján az előjárói munkával kapcsolatban fontosnak tartottunk. Ekkor egyik fiatal jelölt megkérdezte: „hogyan lehetséges egy hívőnek a polgári (világi) munkahelyen vezetőnek lenni”? Az egyik – évek óta funkcióban lévő – előjáró azonnal rávágta: „ott világi módon kell viselkedni”. Megdöbbenésemben csak annyit mondtam: „ezek szerint a Szent Szellem ki-be jár belőled, amikor a gyülekezetben, vagy a munkahelyeden vagy?”

Mindezekkel a konkrét példákkal nem az volt a célom, hogy bárkit is megítéljek, csupán egy teljesen általános jelenségre szerettem volna rámutatni a konkrét példák segítségével. Talán érzékelhető ezekből a példákból, hogy egy gondolkozásmódbeli és hozzáállásbeli problémáról van szó. Fontos tehát ezen a téren tisztázni dolgokat, és jó lenne változtatni rajta.

Néhány alapvető tény az igéből ezekkel kapcsolatban:

1. Ha a Szent Szellem *lakozást vett bennünk*, ha valóban befogadtuk Őt, hatalmat (jogot) adott nekünk, hogy *Isten fiai legyünk*. (János 1.12) Attól kezdve, hogy fiakká válunk a fiúságunk folyamatos, ezért a bennünk lakozást vett Szent Szellem *folymatosan (éjjel és nappal)* minden helyzetben (a munkahely, a család és a szomszédok stb. esetében) rajtunk keresztül bizonyosságot akar tenni Jézusról.
2. A Szent Szellem fő tulajdonsága, hogy *szent*, ami elválasztottságot jelent a világtól. Ezzel együtt azonban *az igazság szelleme* is, mert azért jött, hogy megítélje a bűnt és bizonyosságot tegyen az igazságról – Jézusról. (János 16.8). A Szent Szellem vezet el bennünket minden igazságra és nem vállal közösséget sötétséggel, hamissággal és megalkuvással. (2 Kor. 6.14) Nem váltogatja a „színét” (sötétség-világosság) a mindenkori helyzettől függően, hanem *megszomorodik*, ha bűnt engedünk be az életünkbe (Efezus 4.24-30).
3. Mi *só, világosság és hegyen épített város* vagyunk, aminek világossága messzire látszik ebben a sötét és ízetlen világban és nem olvadhatunk bele a sötétségbe, mert akkor az már nem világosság (Máté 5.13-16)
4. Krisztus bennünk él – minden percben és helyzetben, amit nem lehet elrejteni (meg sem kell szólalni, mert a cselekedetek is beszélnek; már az is prófétikus, hogy valaki miben vesz részt, miben nem és mikor hol van!)
5. Az Övéi *ki vannak küldve a világba, mint bárányok a farkasok közé* (Lukács 10.3), akiknek az Úrtól való bölcsességgel és bátorsággal meg kell őrizniük a bárány természetüket a farkasok között is! Nem barátkozva, elvegyülve és beleolvadva a világba, mert a világ ellenség, aminek a Sátán a fejedelme! Ha valaki hét közben „együtt üvölt a farkasokkal, vasárnap pedig báránynak igyekszik látszani”, akkor ő valójában egy „báránybőrbe bújt farkas”.

A nagy kérdés a következő. Ha egy hét (7x24) 168 órájából csak vasárnap délelőtt 2-3 órára terjed ki valakinek a keresztyénsége, akkor az a teljes idejéhez képest csak kb. 1,5 %, ami elég messze áll – a mindenkire érvényes – „non stop” keresztyénségtől.

A „non stop” keresztyénség azt jelenti, hogy valaki keresztyén

- *a magánéletében,*
- *a házasságában,*
- *a családjában,*
- *a pénzügyei területén,*
- *a munkahelyén,*
- *a lakókörnyezetében,*
- *a gyülekezeti közösségben,*
- *gyülekezeten kívüli kiküldött szolgálatban,*
- *minden pillanatban,*
- *minden helyzetben,*
- *éjjel és nappal.*

A következő ige nagyon érzékletesen fejezi ki ezt:

*„El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem **gondolkodjál arról éjjel és nappal**, hogy vigyázz és **mindent úgy cselekedjél, amint írva van** abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor boldogulsz. Avagy nem parancsoltam-e meg néked: légy bátor és erős? Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr a te Istened mindenben, amiben jársz.”* (Józsué 1:8-9)

Az Úr ezt akkor mondta, amikor Józsuénak a 600 ezer férfival (sok nővel és gyermekkel) Izrael népét, hadvezérként be kellett vinnie Kanaán földjére. El kellett foglalni egy olyan földet, amitől a korábban kiküldött 12 kém közül 10 elriadt, mert erődített városok és „anákok” (óriások) voltak azon a földön, akik híres harcosok voltak: vasszekereik és korszerű fegyvereik voltak.

Józsué Mózes szolgája volt, majd utóda – Izrael vezetője – lett és egy nemzet gondja nehezedett a vállára. Mellesleg hadvezér is volt, és tőle várta el az Úr, hogy „non-stop” (éjjel és nappal)

- az ígéről elmélkedjen,
- vigyázzon, hogy mindent aszerint is cselekedjen, mert
- csak akkor számíthatott rá, hogy minden útjában jó szerencsés lesz (azaz sikerülni fog neki elfoglalnia Kanaán földjét).

Kapott azonban egy nagy ígéretet is, hogy ha így cselekszik, akkor semmitől sem kell félnie, mert az Úr mindenben vele lesz.

Amíg ennek a szellemében járt Józsué, addig semmi probléma nem volt. Átkeltek az áradó Jordánon, elfoglalták és lerombolták a legerősebb várost, Jerikót. Amikor azonban emberekkel kezdett el tanácskozni és magában bízni, akkor a legjelentéktelenebb városnál, Ajnál is vereséget szenvedett.

Ha ez érvényes volt az Ószövetség idején, akkor mennyivel inkább ma. Valójában ez ismétlődik meg az Újszövetségben, amikor Jézus a mennybemenetele előtt a következőt mondja a tanítványainak:

*„Hozzájuk menvén Jézus, szól nékik, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká **minden népeket**, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és **ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig**. Ámen!”* (Máté 28.18-20)

Jézus itt szintén *harcba hívja* az Ő népét az egész világ elfoglalására!

A „non stop” azt jelenti, hogy az éjszakánk is az Úré, mert az Övéinek

- békességes alvást ad (Zsoltár 4.9),
- álmában is ad eleget (Zsolt 127.2),
- a véneik pedig (Istentől való) álmokat álmodnak (Joel 2.28).

Személyes tapasztalatom, hogy az Úrtól több kijelentést, látást vagy akár egész tanítás sorozatot is éjszakai álomban, félálomban, vagy álomból felébresztve kaptam. Ilyenkor mindig frissen ébredtem, akkor is, ha emiatt csak 3-4 órát aludtam és másnap munkába kellett mennem.

Ha a munkahelyen vagyunk, vagy a világban bárhol járunk, akkor nem az a fontos, hogy – mai példával élve – a mobil telefonunk be legyen kapcsolva, hanem az, hogy a „szellemi antennánk folyamatosan vételre legyen állítva” és érzékenyek legyünk a Szent Szellem adására. A Szent Szellem munkálkodása ezt igényli tőlünk:

„Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Szellemtől született.” (János 3.7-8)

Ezt Jézus mondta Nikodémusnak, aki egy igazságot kereső, buzgó, vallásos ember volt, Izrael tanítója, de nem született újjá.

Lehet ma is valaki nagyon buzgó vallásos ember, sőt szolgáló is, de ha nem született újjá, akkor egyszerűen képtelen egy igazi keresztyén életet élni, mert a Szent Szellem nem lakik benne. Úgy tűnik, hogy ma is sok újjászületetlen, vallásos ember van az egyházban, akik a szüleiktől vagy a más hívőktől megtanultak egyfajta vallásos viselkedést és az adott felekezetre vagy gyülekezetre jellemző szertartásokat. Vannak, akik formálisan „megtértek” ugyan („befogadtatták velük az Urat”), de valójában nem történt semmi minőségi változás az életükben. Jézus ezért ma is azt mondja mindenkinek: újjá kell születnetek!

Csak ha újjászülettünk és a Szent Szellem bennünk lakik, és engedelmeskedünk a vezetésének, akkor van esélyünk egy „non stop” keresztyénség megélésére, amit az ige elvár minden Krisztust követő hívőtől.

Ha a bennünk élő Szent Szellemet a megalkuvásunkkal, a kétfelé sántikálásunkkal, az igazság és a szentség ellenes beszédünkkel és cselekedetünkkel nem szomorítjuk meg, akkor Ő elvezet bennünket minden igazságra.

Az életünk előzőleg felsorolt minden területét (magánélet, házasság, család stb.) Krisztus fősege alá kell helyezni és csak neki engedelmeskedni. Ez azt igényli, hogy az életünk minden területére vonatkozó ígék alkalmazásával tisztában legyünk, és akarjunk azok szerint élni, minden helyzetben és minden időben – éjjel és nappal, ahogyan azt az Úr Józsuének is megmondta. Ezt jelenti a „non stop” keresztyénség.

Néhány gondolat a különböző területekről:

Magánélet

Az Úrral való személyes kapcsolatunk folyamatos ápolása, önmagunk tisztán tartása, szentségben és igazságban – a Szent Szellem vezetése szerint – járva minden dologban és a felebarátaink felé krisztusi magatartás tanúsításával.

Házasság

Krisztus és az egyház kapcsolatának kiábrázolása, ahol a férj a Krisztust a feleség pedig az egyházat ábrázolja ki. Ennek megfelelően a férj a *feje* a feleségnek, ahogyan Krisztus is az egyháznak, aki szereti a feleségét és a feleség pedig tiszteli az ő férjét és engedelmeskedik neki. A házasság egész életre szóló hűséges kapcsolat, ahogyan a Vőlegény (Krisztus) hűséges a Menyasszonyához a gyülekezetéhez. (1 Kor. 11.3; Ef 5:31-33; Kol. 3.18-19)

Család, háztartás

A családban **az apa és az anya a példaképek a gyerekek számára**, akiket fontos, hogy engedelmisségben tartsanak (1 Tim. 3.4), és a gyerekek tiszteljék és szeressék szüleiket, mint mi hívők a mennyei Atyánkat. **Fontos, hogy a feleség tisztelje a férjét és engedelmeskedjen neki, mert ezzel mutat példát a gyermekek felé a szülők tiszteletére és az engedelmisségre.**

A hívő család háza tája (lakás, családi ház) rendezett és tiszta legyen, mint az hívőkhöz illik – mindenkinek a saját anyagi lehetősége szerint (1 Tim. 3.4). Semmiképpen sem lehet omladozó a vakolat, gazos a kert és rendetlenség a lakásban, mert az nem Istent dicsőíti meg, hanem még egy világi embernek is szégyenére válik!

Pénzgazdálkodás (sáfárság)

Érdemes az életünknek ezt a területét külön megvizsgálni, mert sokkal nagyobb jelentőséggel bír Isten szemében, mint azt sok hívő gondolná.

„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltak, ki bízna reátok az igazi kincset?

(Lukács 16.10-11)

Ez az ige a hamis sáfár példázatából való és érdekes dolgot olvashatunk benne a pénzügyeinkre vonatkozóan.

Néhány gondolat a pénzhez való viszonyunkról és a **pénzgazdálkodásról** (sáfárságról). Erről egy két részes részletes tanítás található a blogon „Keresztyén életmód, boldogulás” címen. Itt csak annyit, hogy **az ige szerint a pénz szeretete az bűn** és nem a pénz önmagában (1 Tim. 6.10). **A pénz önmagában egy semleges dolog**, se nem jó, se nem rossz. **Szükséges dolog a mindennapi életünkhöz és jó sáfár módjára kell gazdálkodni vele, mert Isten ezen méri le, hogy ránk bízhat-e igazi (szellemi) kincseket.** Ne becsüljük tehát le a pénz szerepét az életünkben, mert Isten sokkal nagyobb jelentőséget tulajdonít annak, mint gondolnánk. Szabadok vagyunk tőle? De ezzel együtt jól is gazdálkodunk vele?

A hűség kérdése nem csak a pénzgazdálkodásra, hanem **az életünk minden területére érvényes.** (Erről szól a „Hűség Istenhez és embertársainkhoz” című írás a blogon). **Hűségeseknek kell lennünk** az éppen aktuális **kis dolgokon** is, hogy Isten többet tudjon ránk bízni. Sok hívő nagy szolgálatra vágyik és szeretne minél előbb belépni abba, de ez nem így működik Istennél – még a világban sem! **Először hűnek kell lenni a kis dolgokon (ez a mi feladatunk) és akkor Isten az, aki majd nagyobb dolgokat fog ránk bízni – ha látja a hűségünket a kevesen!**

Munkahely

Az ige fontosnak tartja, hogy mindenki becsületesen, szorgalmasan és „csendes munkálkodva a saját kenyerét egye” – ne másokon élősködjön (2 Thessz. 3.12). A hívőnek minden helyzetben a krisztusi igazságot kell képviselnie a munkahelyén „engedelmeskedve a feljebbvalóknak”.

„Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Azért, aki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; akik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek. Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-e pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedj a jót, és dicséreted lesz attól. Mert Isten szolgálja ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgálja, bosszúálló a

haragra annak, aki gonoszt cselekszik. Annak okáért szükség engedelmeskedni, nem csak a haragért, hanem a lelkiismeretért is.”
(Róma 13.1-5)

Amikor azonban Isten parancsolatai és a világi törvények egymásnak ellentmondanak, akkor „Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint embereknek” – vállalva ennek a következményeit is, de mindig azzal a tudattal, hogy „Isten az igazakkal van” (Péld. 3.32), és ha „sok baja is van az igaznak, az Úr minden bajból kimentti őt” (Zsoltár 34.20) és „minden a javára válik” (Róma 8.28). Nem kell az emberektől félni, még ha hatalmasok is, mert a mi leghatalmasabb *főnökünk* Jézus, aki „Úr mennyen és földön” (Máté 28.18) és a „világi hatalmasságok is az Ő akaratából vannak” ott, ahová állítja őket és „ők viselik a fegyvert a gonoszok megbüntetésére”.

Hadd mondjam el a *személyes tapasztalatomat*, mert tudom, hogy sokan küszködnek azzal, hogyan is viselkedjenek hívőként a világi munkahelyükön. Én is így voltam ezzel és nem tudott senki tanácsot adni. A konkrét helyzeteket az igével összevetve folyamatosan „tanultam meg ezt a leckét”, amit beismerem nem volt könnyű.

Először: kell egy döntést hozni, hogy mi képviseljük az igazságot, és ha valakinek szégyellni valója van, az nem mi vagyunk, hanem, aki bűnben él.

Másodszor: a mindenható Isten – a menny és föld teremtetője – minden hatalmával mögöttünk áll, ha az igazságban járunk. Nem kell tehát félni, mert *a leghatalmasabb világi főnök is a mi közvetlen „főnökünknek” a beosztottja.* Ez kell, hogy felbátorítson bennünket.

Harmadszor: nem szabad túlzásokba esni és bölcsességet kell kérni Istentől (és Ő ad), hogy a különböző helyzetekben hogyan viselkedjünk.

Negyedszer: a megfelelő alkalommal *őszintén és meggyőződéssel (hittel) el kell mondani mindenkinek, a főnökünknek is, hogy Kiben és miben hiszünk.* Ez így tisztességes és akkor meg fogják érteni „miért viselkedünk időnként furcsán” és ez kicsit vissza is fogja tartani őket – én így tapasztaltam.

Ötödször: semmiképpen sem legyünk nyomulósak és senkit se akarjunk megtéríteni (ez Isten munkája), csak az adott helyzetekben „természetes módon” képviseljük Isten igazságát. Sohasem ígét idéztem (az idegesíti az embereket), hanem az ige igazságát belefoglaltam a beszédembe. Isten bölcsessége mindig meggyőzte őket és nem tudtak rá mit mondani. Ha valaki már tudja, hogy hívők vagyunk és elfogadnak bennünket és van egy bizalmi kapcsolat, akkor már lehet azt mondani, hogy tudod, a Biblia erre azt mondja, hogy....

Hatodszor: „természetes módon” – minden görcsölés és erőltetés nélkül – éljük meg a hitünket.

Hetedszer: legyünk felkészültek az ige hétköznapi helyzetekre való alkalmazására, mert vannak, amikor váratlanul a legkülönbözőbb dolgot kérdezhetik meg tőlünk (pl. mit mond a Biblia az azonos neműek „házasságára” vagy az „abortuszra” stb).

Nyolcadszor: ne szégyelljük, ha valamit nem tudunk, és ne próbáljunk magyarázkodni, hanem mondjuk meg őszintén, hogy ezt nem tudjuk, de utána fogunk nézni és válaszolni fogunk rá. Ez így hiteles és elfogadható. Senki sem tudhat mindent!

Kilencedszer: legyünk mindig barátságosak, kedvesek, készségesek, segítőkészek, és ami nem bűn, abban mindenképpen vállaljunk közösséget a világi munkatársakkal. Ne legyünk olyanok, akik mindenkiből kivonják magukat, de a bűnnel semmiképpen se vállaljunk közösséget.

Tizedszer: miután nem titkoljuk és közzétesszük, hogy hívők vagyunk legyünk benne bizonyosak, hogy „árgus szemmel” figyelni fogják minden reakciónkat (beszéd, cselekedet,

viselkedés...) Olyan, mintha egy kirakatban lennénk. Amikor dolgozunk közben is figyelnek bennünket – ez ezzel jár és fel kell vállalnunk.

Amikor vezetőként a főnökömnek először beszéltem a hitemről, megkért, hogy a munkahelyemen ne „agitáljak” (evangélizáljak), amit meg is ígértem neki. Ez jogos kérdés volt a részéről, hiszen munkahelyen voltunk, ahol dolgozni kell és ő volt a főnök. Meg is ígértem neki, hogy tiszteletben tartom a kérését és be is fogom tartani. Nyilvánosan és csoportosan soha nem beszéltem a munkahelyen az embereknek a hitemről, de azt senki sem tilthatja meg nekünk, hogy Krisztus világosságát hordozzuk és Istentől kapott bölcsességgel viselkedjünk, kihasználva minden lehetőséget a személyes kapcsolatunkban, hogy azzal bizonytságot tegyünk a hitünkről. Ezt igyekeztem tenni, minden adódó lehetőséget kihasználva, de nem ingerelve másokat. Mindig figyelni kell, hogy kinél mikor lehet szólni, mi és mennyi az elég. Ehhez a Szent Szellem vezetése kell, és Ő fog adni szavakat, hogy mit mondjunk.

Isten sok munkahelyi probléma megoldásához adott bölcsességet, és kijelentéssel támogatott sok műszaki, szervezési, kereskedelmi, vagy emberi probléma megoldásában. Megígérte, hogy mindenkor velünk lesz! A főnököm értékelte az őszinteségemet, az Isten szerint való bátorságomat és becsületességemet. A Szent Szellem sokszor adott olyan ötleteket, amiket a főnököm mindig szívesen fogadott, mert segítette a munkáját. Tudta, hogy bennem megbízhat – mindig azt mondom, amit gondolok – és nem munkálkodok ellene a háta mögött manipulatív módon, ami általában jellemző a világi munkahelyekre. Ennek eredménye volt, hogy hosszú éveken keresztül több milliárd forintos évi költségkeret gazdája lehettem „Józsefhez” hasonlóan. Ez akkor is így volt, amikor ez a *gazdálkodói* hatáskör már nem az én munkakörömhöz tartozott volna. Ekkor a főnököm azt mondta: „ragaszkodik hozzá, hogy én csináljam, mert bennem megbízik.” Minden vezetőnek szüksége van olyan emberekre, akik csendesen, szorgalmasan, megbízható módon dolgoznak. Igyekeztem olyan dolgokat is megtenni, ami nem az én feladatom lett volna, ha azzal segíthettem bárkinek és belefért az időmbe. Így másoktól én is mindig számíthattam a segítőkészségre. Ez nagyon fontos, mert ennek hiánya nagyon meg tudja keseríteni a munkahelyi légkört. A munkatársaimnak azt mondtam: itt töltjük el az életünk nagy részét, ezért nagyon fontos, hogyan töltjük el azt. Örömmel dolgoztunk, sosem volt veszekedés, még hangos szó sem, pedig voltak nehéz helyzetek időnként. Ha valaki idegen jött rögtön megjegyezte: nálatok olyan jó, családias légkör van. Ez egyáltalán nem jellemző a multi cégekre.

Sosem tapasztaltam, hogy a hitem hátrányomra lett volna a munkahelyemen, vagy bárki kigúnyolt volna. Hívőként sosem akartam karriert építeni, sőt ha volt rá lehetőség, inkább finoman kitértem előle: mindig van elég jelentkező. Szükségesnek gondoltam leírni ezeket, hátha segíthetek ezzel másoknak. Erről általában nincs ígehirdetés, és sok hívőnek probléma, hogyan viselkedjen a munkahelyén. Természetesen mindenki más egyéniség más ajándékokkal és a munkahelyek is különbözőek, de a leírt tíz javaslat, úgy gondolom, hogy mindenkinek a hasznára válhat.

Világi környezet, lakóközösség

A világi hatóságoknak és rendelkezéseknek is hasonlóan engedelmeskedni kell, mert Isten akaratából vannak. A hitetlen emberek felé pedig szeretettel kell viszonyulni és megismertetni őket az igazsággal, de eltérni az elutasításukat is – áldva őket. Szükséges, hogy a hívők a mintaszerű életükkel jó bizonyosság legyenek a hitetlen emberek felé is (1 Tim.3.7), hogy az emberek vágyat érezzenek a Krisztushoz való tartozásra.

Gyülekezeti közösség

Ez nem csak a hét végi szervezett közösségi alkalom, hanem bármikor és bárhol lehetséges, amikor ketten-hárman összejönnek az Ő nevében, mert olyankor Jézus ott van velük az Ő ígérete szerint (Máté 18.20). A gyülekezet legkisebb létszáma tehát 2-3 fő (egy hívő család, egy hívő gyülekezet is!). Valóságos, mély, őszinte emberi kapcsolatokon nyugvó személyes közösség, ahol mindenki a kapott szellemi ajándékai szerint járul hozzá a közösséghez. A kapcsolatok erőssége, minősége és a másik különbnek tartása alapul szolgálhat egymás között a *bűneik megvallására* (Jakab 5.16) és egymás *megintésére* is (1 Thessz. 5.14). Fontos, hogy mindenki megismerje *személyes elhívását* és az előjárók által tanítva *minél előbb eljusson az érettségre* (Zsidó 5.12-14), és maguk is szolgálatba állhassanak.

A gyülekezet a *szentek közössége*, ezért a hitetlen emberek kell, hogy érzékeljék a gyülekezetben a szentség légkörét, és ne érezzenek bátorságot arra, hogy egyszerűen csak el akarjanak vegyülni a hívők között. Legyen az nyilvánvaló számukra, hogy nekik is *szentté kell válniuk ahhoz* (1 Thessz. 4.3), hogy Isten népe közé tartozzanak. Nem szabad, hogy kovásszá váljanak a gyülekezetben!

Gyülekezeti elöljáróság

Egy helyi gyülekezet elöljárósága több főből áll az ige szerint. Az apostolok minden gyülekezetben véneket (presbitereket) állítottak be, és sosem egy embert (Ap.csel 14.23). Ők a példaképei a nyájnak és különböző szellemi és szolgálatai ajándékaik vannak, akik egységben és harmóniában – egymást kiegészítve – együtt munkálkodnak Isten dicsőségére. Ők felügyelik (Ap.csel. 20.28), oktatják a nyájat a Szent Szellem vezetése és uralma alatt. Az életmódjukkal (magán, házasság, család, munkahely) és az egymásnak való engedelmeskedésükkel a gyülekezeti tagoknak mutatnak példát (1 Péter 5.1-4).

Külső szolgálat

Néhány embernek ad Isten olyan *ajándékokat és elhívást* (Ef. 4.11), hogy a helyi gyülekezetükön kívül – Krisztus Teste – az egész egyház felé szolgáljanak. *Őket a Szent Szellem küldi ki, tesz mellettük bizonyosságot.*

Összefoglalva: Krisztusban – *az igazságban és úton* – lenni minden nap azt jelenti, hogy életünk mindezen területeire vonatkozó minden ígét meg kell ismernünk, hogy mindenben engedelmeskedni tudjunk annak, aki a Fej a Krisztusnak, aki a fő az egész életünk felett. Az úton lenni azt is jelenti, hogy a *keskeny úton* járunk és haladunk folyamatosan előre, egyre jobban megismerve a mennyei édesatyánkat.

A helyes sorrendről

A hívő életünk szükséges, hogy a *házhoz hasonlóan* erős alapra – Krisztusra és az Ő ígétére – épüljön (Máté 7.24-27). Folyamatosan, lépésről-lépésre haladhatunk csak előre, ahogyan egy ház is felépül. Nem lehet egymásra épülő szinteket átugorni.

Nem Istent dicsőíti meg az, ha valakinek külső – nemzetközileg híres – szolgáló létére bűn van az életében, romokban van a házassága, a gyerekei nem térnek meg és megutálják a képmutatás alapján azt a keresztyénséget, amit a családban tapasztalnak. Fontosak az apró dolgok is! Egy nemzetközi szolgálatban álló szolgáló mondta egyszer, hogy a világi szomszédja szólt neki: „jó, jó, hogy nemzetközi szolgáló vagy, de azért a füvet is lenyírhatnád a kertedben”. A szolgáló magát elszégyellve mondta ezt el és tanult belőle. A világ szinte semmit nem ért a mi szellemi dolgainkból, ők a látszat alapján ítélnék meg bennünket. Nem kell képmutatónak lenni, de fontos, hogy az ilyen apró dolgokban is

ügyeljünk a *látszatra* a jó bizonyosság végett, ami pedig gonosz, annak még a *látszatától* is óvakodjunk (1 Thessz. 5.22).

Sokan szolgálni akarnak, de ne felejtjük el a következőt:

- már az Úrral (Vele) lenni is szolgálat (Ap.csel. 13.2),
- szolgálat a házasságunk jóságán való folyamatosan munkálkodás is!
- szolgálat a házunk tájának rendben tartása és az is, hogy példaképek legyünk a gyermekeink felé, engedelmességben és az ige igazságában neveljük őket,
- szolgálat a munkahelyünkön világosságnak lenni és az igazságban járni, ahogyan a Szent Szellemi vezet (Isten Királyságát képviselni és kiterjeszteni),
- szolgálat a közösségben való részvétel is, mert mindenki szolgál a másik felé,
- szolgálat előljárónak lenni,
- és szolgálat, ha valakire az Úr még többet bíz (az Ő egyházát).

Sose felejtjük azonban el, hogy ez a **helyes sorrend** a szolgálatban való növekedésben! Csak odáig tudunk a szolgálatban előre haladni, amíg a mögöttünk lévő – egymásra épülő – minden szinten az Úr akaratában vagyunk és rendezettek a dolgaink. Ha a „házunknak” nincs szilárd alapja, akkor bármikor összedőlhet egy nagyobb próbában. Ez nagyon egyszerűnek és logikusnak tűnik és az ige erről beszél, de sajnos sok szolgáló megsérti ezt a sorrendet, sőt volt, aki csodálkozott is, amikor erről beszéltem neki, mint ha még nem is hallott volna erről. (Hallottunk nemzetközileg ismert szolgát nyilatkozni a TV-ben, aki az asszisztensével korábban körbe utazgatta a világot, és nyilvánvaló volt, hogy a házassága válságban van – a felesége már válni akart tőle. A szolgáló a TV-ben bevallotta, hogy a feleségével sikerült rendeznie a kapcsolatot, és azt is elmondta, hogy a felesége már két éve depressziós volt, amiről ő nem tudott. Sokszor a szolgálók olyan „szellemiek”, és minden energiájukat a gyülekezet felé való személyes, vagy külső szolgálatra koncentrálnak, miközben több területen nagy rendezetlenségeket hagynak maguk mögött: elhanyagolva a házasságot, a családot, nem tulajdonítva jelentőséget a polgári munkahelynek (akinek van), a pénzügyeknek és a lakóközösség felé való jó bizonyosság szükségességének. **Mindig alulról felfelé kell építkezni, mint a ház esetében** is, ha valahol azonban megrongálódik valami, akkor „le kell mászni a tetőről” és „ha kell meg kell erősíteni ismét az alapokat, vagy a falakat”, és ha ismét minden rendben van, akkor lehet ismét feljebb lépni. Ez az Isteni rend! Ennek a rendnek a betartása is az Istennek való engedelmesség kérdése!

Nézzünk meg néhány igét a sorrendiség kérdéséről – valóban így vannak-e ezek?

Elsősorban magunkat kell rendben tudni és csak utána jöhet a nyájról való gondoskodás:

„Viseljetelek gondot azért **magatokra** és az egész nyájra, melyben a Szent Szellem titeket vigyázókká tett” (Apcs 20.28)

„Gondot viselj **magadról** és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.” (1Tim 4.16)

Másod sorban **rendezettnek** kell lenni a **házasságunknak és családi dolgainknak** is, ha valaki előljáróságra vágyik. Még ha nem is az, de szeretne az lenni. Ehhez azonban a következő feltételeket kell teljesíteni!

A házasságunkkal Krisztus és az egyház kapcsolatát mutatjuk be, ezért a házasság ige szerinti rendezettsége rendkívül nagy jelentőséggel bír!

„Annak okáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzal szólok. Hanem azért ti is egyen-egyen, **ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét.**” (Efezus 5.31-33)

A hívő család egy kis gyülekezet, ha valaki nem tud arról gondot viselni, hogyan gondolhatná, hogy egy nagy gyülekezetnek az elöljárója lehetne? Ez a próba terepe a továbblépéshez! Mai szóhasználatunkkal vehetjük úgy is, hogy ez egy elöljáró „pályázati kiírásának feltétele”. Nézzük meg ezt részletesebben:

„Ha valaki **püspökséget kíván**, jó dolgot kíván. Szükséges annak okáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, **egy feleségű férfiú**, józan, mértékletes illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas; Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzsóvárgó; **Ki a maga házáat jól igazgatja, gyermekeit engedelmisséggel tartja, minden tisztességgel; (Mert ha valaki az ő tulajdon házáat nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot az Isten egyházára?)** ... Szükséges pedig, hogy jó bizonyossága is legyen a kívül valóktól; hogy gyalázatba és az ördög töribe ne essék. Hasonlóképpen a diakónusok tisztességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók; kiknél megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel. És ezek is **először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak**, ha feddhetetlenek. **Feleségeik hasonlóképpen** tisztességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben hívek legyenek”. (1 Tim 3:1-11)

Elöljárók (presbiterek) tehát azok lehetnek, akik megfelelnek ezeknek a feltételeknek, mert ők a **példaképei** a nyájnak. Mit várhatunk a hívőktől, ha az elöljárók nem méltók arra, hogy példaképek legyenek? Természetesen fontosak az szellemi és szolgálati ajándékok (1Kor. 12; Ef. 4.11) is, de az elöljáróság nem csupán ajándékok, hanem elsősorban mintaszerű életmód kérdése!

„A köztetek lévő **presbitereket** kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese; **Legeltessétek az Istennek** köztetek lévő **nyáját**, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyerészkeedésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem **mint példányképei a nyájnak.**” (1Péter 5:1-3)

Pál apostol, akit korábban Saulnak hívtak **két évet szolgált elöljáróként** Barnabással együtt az antiókhiai gyülekezetben és csak **azt követően küldte ki őket a Szent Szellem – kijelentés által – külső szolgálatra**, a többi presbiter által megerősítve azt:

„Valának pedig Antiókhiaiban az ott levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hivattatik vala Nigernek, és a Cirénei Lucius és Manaen, ki Heródessel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett vala, és Saulus. Mikor azért azok **szolgálának az Úrnak** és böjtölnek, **monda a Szent Lélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.** Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsáták őket. Ők annak okáért, **miután kibocsáttattak a Szent Lélektől,** ...” (Apcs 13:1-4)

Az **Isteni sorrend** tehát a következő: *először magunk, utána a házasságunk, majd a családunk, azt követően a gyülekezeti életünk, majd az elöljáróság és végül a kiküldés külső szolgálatra!*

Nem vagyunk tökéletesek, de törekednünk kell rá (Máté 5.48). Néha hibázunk, de engednünk kell, hogy az Úr vagy mások helyreigazítsanak bennünket. Az a fontos, hogy mindig alázatban maradjunk, másokat különbnek tartva magunknál és hitelesek legyünk mindenki felé, elismerve a hibánkat is, és ha kell bocsánatot kérve másoktól. Mindenben legyen meg az Úr akarata!

Mint bárányok a farkasok között

Ha valaki egyszer egy héten tölt el néhány órát hívők közösségében, akkor a teljes idejének kb. az 1,5 %-át tölti hívők között.

Szerencsések azok, akik hívő családban élhetik meg a mindennapjaik együtt töltött idejét, ha azt valóban úgy tudják megélni, mint az hívőkhöz illik. Az alváson kívüli ébrenlét idejének nagyobb részét azonban még az ilyen hívők is a *világban* töltik: *munkahely, utazás, bevásárlás, hivatalos ügyek intézése, esetleg munkatársakkal eltöltött hivatalos programok, szomszédokkal eltöltött idő stb.*

A hívők számára a gyülekezeti közösségben eltöltött idő többnyire a feltöltődés idejét jelenti (mint egy akkumulátor esetében) és a hét többi része alatt ez az „akkumulátor” egy ellenséges környezetben folyamatosan le is merül. Eléggyé nyilvánvaló, hogy a rövid 2-3 órás heti feltöltődés ideje nem képes pótolni azt, amit a világ egész héten leszív és ezért sok hívő teljesen lemerül minden héten, sőt vannak, akik esetében a vasárnapi feltöltődés már a hétfői napra sem elég.

A világ fejedelme a Sátán, tehát a **hívők egy ellenséges környezetben töltik életük legnagyobb részét**. A nagy kérdés az, hogyan töltjük ezt az időt? Hogyan állunk helyt és hogyan dicsőítjük meg Krisztust ezen idő alatt?

A hívők *kihívottak* ebből az ellenséges, gonosz világból, ezáltal átlépnek a Sátán királyságából Isten Királyságába. A gyülekezet a kihívottak közössége, akiket Isten nem akar kivenni és megőrizni a világtól, hanem *követként (küldöttként) visszaküldi őket a világba*, hogy képviseljék Isten Királyságát. Ebben az ellenséges környezetben kell életben maradni, sőt győztesnek lenni a hívőknek, *mint bárányoknak a farkasok között*.

Jézus Isten Királyságát hirdette és ezt hagyta meg a tanítványainak is. Ez nem azonos az evangélium hirdetésével, hanem több annál. Meg kell élni a Krisztust a bennünk élő Szent Szellem által minden nap, minden helyzetben és ez által hirdetni Isten királyságát: só, világosság, igazság oszlopa és hegyen épített város lenni egy sötét, gonosz világban.

Báránynak lenni a farkasok között

Kérdés most az, hogyan tudunk bárányként életben maradni, és győztesnek lenni a farkasok között?

„Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. Menjetek el: Ímé én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé.” (Lukács 10.2-3)

Látjuk, hogy **Jézus nem egyszerűen csak kiküldi a tanítványait a világba, hanem még feladattal is megbízza őket**. Azt is elvárja tőlük, hogy **munkások** legyenek, Isten

munkatársai. Jézus maga is bárány természetű volt, Ő volt az az áldozati bárány – Isten Báránya –, aki meghalt ezért a bűnös világért, hogy – egy Isten szerint való – életük legyen a hívőknek.

A bárány és farkas – természetből vett – példája több dolgot üzen nekünk:

Az „elcsatangolt bárány” az életét kockáztatta, mert kiszolgáltatta magát a farkasoknak. Ha eltávolodott

- a nyájtól,
- és a pásztortól,

akkor nagy veszélybe került. A pásztorbotját is használja, ha szükséges, hogy megvédje a nyáját. A mi estünkben Jézus Krisztus a Főpásztor.

Jézus sem véletlenül küldte ki a tanítványait minden esetben *kettesével*, másrészt, mint Főpásztor megígérte, hogy mindenkor az övéivel lesz.

Jézus azonban nemcsak bárány természetű volt, hanem Ő Júda *oroszlánja* is. A természetből viszont azt is tudjuk, hogy az oroszlán

- alapvetően nem veszélyes, ha nem háborgatják,
- de ő az állatok királya is, győztes mindenki felett.

Ennek az üzenete számunkra az, hogy

- a *bárány természete* megegyezik a krisztusi természettel (csendes, alázatos és békés),
- a bennünk élő Szent Szellem ereje által ugyanakkor bátornak is kell lennünk, *mint egy oroszlán* és nem kell félni a nehéz helyzetekben, mint ahogyan Jézus a farizeusokkal és Heródeussal szemben viselkedett.

Lukács ugyanebben a témában kicsit többet mond:

„Ímé, én elbocsátlak titeket, **mint juhokat a farkasok közé**; legyetek azért **okosak** mint a kígyók, és **szelídek** mint a galambok. De **óvakodjatok az emberektől**; mert törvényszékekre adnak titeket és **az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket**; És **helytartók és királyok elé visznek titeket érettem**, bizonyságul ő magoknak és a pogányoknak. De **mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok**, mi módon vagy **mit szóljatok**; mert megadatik néktek **abban az órában, mit mondjatok**. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem **a ti Atyátoknak Lelke az, aki szól ti bennetek**.” (Máté 10.16-20)

Okosaknak lenni

Ebből az igeszakaszból megtudjuk azt, hogy **okosaknak** kell lennünk. Ez nem magas iskolai végzettséget jelent, vagy egy magas IQ-t, hanem egy olyan **bölcsességet, amit egyedül Isten tud adni**.

A bölcsesség mindig egy bonyolult helyzet megoldásához szükséges. A bölcsesség és a kijelentés (ismeret beszéde) két különböző szellemi ajándék Istentől. Fontos, hogy a kettő között különbséget tudjunk tenni. Ha kijelentést (ismeret beszédét) mondjuk, de bölcsesség nélkül, akkor bajba kerülünk!

A **kijelentés** szelleme azt mondja meg nekünk, hogy adott helyzetben **mit** mondjunk, a **bölcsesség beszéde pedig** azt, **hogyan** (mikor, milyen körülmények között) mondjuk azt. A két ajándék gyakran együtt működik.

Ezek alkalmazására sok példát látunk az igében.

Az *egyik*, amikor Salamon elé megy két nő és vitatkoznak azon, hogy kié a csecsemő. Időigényes nyomozás helyett Isten bölcsességet adott Salamonnak, és a bölcsesség beszéde által a következőt mondta: **vágják ketté a gyermeket**. Ilyen furcsa tanácsot csak Isten adhat, embernek eszébe nem jutna. A helyzet rögtön megoldódott, mert elárulták magukat az „anya jelöltek” és kiderült az igazság. (lásd. 1 Kir. 3.16-28)

A *másik* ilyen példa, amikor az írástudók Jézus elé visznek egy házasságtörő asszonyt, akit a törvény szerint halálra akartak kövezni. Az ítélet a törvény szerint jogos volt, de Jézus kegyelmet akart gyakorolni. Betöltötte a törvényt, de ugyanakkor kegyelemben is részesítette az asszonyt a bölcsesség beszéde által: **„az vesse rá az első követ, aki közületek nem bűnös”**. Ezzel a mondattal Jézus megoldott egy kínos helyzetet (lásd. János 8.7)

Kezdő hívőként az ember teljesen tanácstalan, hogyan viselkedjen egy ellenséges világi környezetben. Így voltam ezzel én is. Szükségem volt nekem is Isten bölcsességére, ezért Isten a *bölcs* Salamon példabeszédeihez vezetett. Azt olvastam, de megtanultam a mindennapi helyzetekben fontos, jól használható igeverseket is. Másoknak is tudom javasolni. Lehetnek persze teljesen speciális helyzetek az életünkben, amikre egyetlen ige sem található Salamon könyvében vagy egyéb helyeken. Van azonban egy nagyon bölcs Istenünk és a Szent Szellem a bölcsesség beszéde ajándékán keresztül bármikor ki tud segíteni bennünket.

„Mert én adok néktek szájat és bölcsességet, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, akik magokat ellenetekbe vetik.” (Lukács 21.15)

Az ige azt is mondja, hogy akinek nincs bölcsessége, az kérje Istentől, ill. hogy az ilyen helyzetekben Isten fog bölcsességet adni nekünk!

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.” (Jakab 1.5)

Nem akadály, ha valakinek nincs bölcsessége, mert Isten bárkinek meg tudja adni azt!

Szelídnek lenni

A szelídség nem azt jelenti, hogy a bárány természetünkkel minden igazságtalanságot el kell tűrnünk. Nem szabad hagyni, hogy kihasználjanak bennünket. Csendben végezzük

dolgunkat és semmit ne szóljunk feleslegesen vagy támadóan, de Isten igazságát bátran képviselnünk kell.

Óvakodni kell az emberektől

Ez nem azt jelenti, hogy nem szabad közelébe sem menni az emberekhez és nem szabad szóba állni velük, hanem azt, hogy **ne bízzunk meg az emberekben** – mert ravaszok, gonoszok és képmutatók.

„Átkozott az a férfi, aki emberben bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve!” (Jeremiás 17.5)

Gondoljuk meg, hogy mit mondunk, semmivel sem többet, mint szükséges.

- ne legyetek sok beszédűek (Péld. 10.19),
- ne legyünk együgyűek, balgatagok (Péld. 8.5).

A gyülekezetben megostoroznak, és helytartók elé visznek titeket

Azt gondolhatnánk, hogy ilyet nem tehetnek meg a „hit testvérek” egymással, de bizony megtehetnek, sőt a világi hatóságok kezére is adhatnak, mint ahogyan Jézussal is megtették. A „hívők” ezt tudatlanságukban teszik:

*„Jézus pedig monda: **Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják, mit cselekszenek.**” (Lukács 23.34)*

Ilyenkor a mi reakciónk is hasonló kell, hogy legyen: megbocsátás és nem harag, nem neheztelés és nem megsértődés stb.

Ne aggodalmaskodjatok

Az emberi természet alapvetően aggodalmaskodó. Sokat tud „agyalni”, gyötrődni olyan dolgokon, amik megoldhatatlannak látszanak, ill. a jövőre vonatkoznak: hogyan lesznek majd a dolgok. **Ez azonban az emberi természet jellemzője** és nem kell, hogy a hívők is aggodalmaskodjanak bármi miatt. Isten az, aki megnyugtat efelől bennünket; általánosságban és konkrétan is:

*„**Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. ... kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? ... Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? ... Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadtnak néktek. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.**” (Máté 6.25-34)*

Nem kell tehát a problémák és a jövő felől **aggodalmaskodni**, azon rágódni, mert semmi értelme. **Ezt a hitetlen, pogány emberek teszik.** A hívők, akik Istenbe vetik bizalmukat, bíznak a mennyei Atyában, aki ismeri minden szükségünket, be is fogja tölteni azokat a megfelelő időben.

Tudjuk, hogy a világgal való barátkozás ellenségeskedés Istennel:

*„Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy **a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.**”* (Jakab 4.4)

Ha tehát az időnk legnagyobb részét egy ellenséges világban töltjük, szükségünk van Isten útmutatásaira és a Szent Szellem vezetésére minden helyzetben, hogy a két egymással kibékíthetetlen világ (a Sátán királysága és Isten Királysága) közötti szakadékot át tudjuk hidalni: meg tudjunk őrizni a bárány természetünket, nem elvegyülve a világgal – *együtt üvölni a farkasokkal.*

Ebben a gonosz világban keresztyénként élni *nem viselkedés és szabályok betartásának* kérdése. A farkas hosszabb távon képtelen bárányként viselkedni, csak rövid időszakokra veszi magára a „bárányjelmezt”, amit az ige képmutatásnak nevez (mai szóhasználatnál ezt színészkedésnek hívják). Az ilyen embereket az ige „báránybőrbe bújt farkasoknak” nevezi, akik sajnos nemcsak a világban, hanem Isten népe között is előszeretettel megfordulnak. Isten gyűlöli a képmutatást. Ebbe a kategóriába tartoznak a vallásos emberek is, akik aszerint viselkednek, ahol éppen vannak: a gyülekezetben hívőknek mutatják magukat, de a világban ők is világi módon élnek. Isten igéje szerint élni a világban lehetetlen megtérés, újjászületés nélkül: kár is megpróbálni!

Jézus azonban azért jött, hogy megoldja ezt a kérdést. Halálával és feltámadásával áthidalta ezt a szakadékot és megadja ezt a lehetőséget mindazoknak, akik Benne hisznek: akik meghaltak a régi életüknek és feltámadtak egy új életre, hogy győztesek tudjanak lenni és Jézussal együtt uralkodni ebben a gonosz világban.

Menjetek el és tegyetek tanítványokká minden népeket

Így hangzik Jézus – eltávozása előtti – parancsa:

„A **tizenegy tanítvány** pedig elmegy Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte őket. És mikor meglátták őt, leborultak előtte; némelyek pedig kételkedtek. És hozzájuk menvén Jézus, ezt mondta nekik: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön

- **Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén (bemerítvén) őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,**
- **Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek:** és íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28:16-20.)

Mindenki ismeri ezt az Igét, de annak végrehajtása és eredménye mintha hiányt szenvedne. Vannak, akik azt mondják, hogy ezt az apostoloknak mondta Jézus és mivel ma már nincsenek apostolok, ez ránk hívőkre nem vonatkozik. Szerencsére kevesen vannak, akik így gondolkodnak.

Itt tanítványokat említ az Ige és mivel tévesen azt gondoljuk, hogy minden hívő tanítvány, ezért minden gyülekezeti tagnak kötelessége az evangélium hirdetése. Bizonyosságot kell tehát tenni az embereknek, és hívni őket a gyülekezetbe, és ha eljönnek, a pásztor majd elvégzi a többit.

A másik lehetőség, jó esetben egy-egy nyilvános evangélizációt rendezve – valóban evangélista elhívású ember szolgálatával – kimenve nyilvános helyekre és az evangéliummal megszólítani az embereket, és akik reagálnak (felteszik kezüket, elmondják a befogadó imát, kitöltenek egy regisztrációs lapot), azokat hívni a gyülekezetbe és rendezni számukra egy alapozó tanfolyamot. Annak elvégzése után pedig bemeríteni őket és csatlakozhatnak a gyülekezethez.

Talán a legáltalánosabban alkalmazott módszer; hirdetésekkel és személyesen hívogatni az embereket egy zárt épületbe (gyülekezeti terembe vagy templomba) és ott rendezni nekik 'evangélizációs alkalmakat'. Csodálkozunk, hogy milyen sok energiát fektetünk be ezekbe és milyen kevesen jönnek el és reagálnak a megszólításra. Leszűrjük a tanulságot, hogy az emberek nem akarnak megtérni, nem akarnak Krisztushoz jönni, nem akarják az igazságot, nehéz terep ez stb. Tényleg erről van szó? Minden emberi igyekezettel próbáljuk behozni a gyülekezetbe és megtartani az érdeklődőket, de sokszor ez sem vezet eredményre. Az eredmény: az evangélizációs erőfeszítéseket követően a válaszolók beépülése a gyülekezetbe, nemzetközi statisztika szerint (3-5%). Ez nem túl biztató. Mi az oka ennek az elég gyenge eredménynek? Hol a probléma? Mit nem csinálunk jól?

Egy idő után belefáradunk a kevés sikerbe és esetleg elmaradnak az evangélizációs alkalmak is. Egyes külföldi gyülekezetek elkezdnek „sikernek tűnő” olyan módszereket alkalmazni, hogy az Istentiszteleti alkalmakat „evangélizációs jellegű” alkalommá alakítják át, amibe a világ számára könnyen elfogadható elemeket építenek be:

- rövid dicsőítés,
- az emberek szükségéit megcélzó evangélium hirdetése minden alkalommal,
- show elemek, korszerű multimédia alkalmazása,
- a világi emberek számára a világban megszokott, barátságos befogadó környezet biztosítása (pláza-szerű épület, gyermekmegőrző, sport centrum, komplett szórakoztató centrum a gyülekezeti épület mellett), profizmus minden téren

Ezek a gyülekezetek több (5-10) ezer fős látogatói létszámmal dicsekednek ma és ők szolgálnak 'mintául' sokaknak, a mindenki által kívánt gyülekezetnövekedéshez.

Jézus tényleg így gondolta ezt?

Nem lehet, hogy valamit mégis rosszul csinálunk? Valóban azt tesszük, amit Jézus parancsolt? Nem lehet, hogy valamit alapvetően rosszul csinálunk és Jézus teljesen mást mondott nekünk?

Hol a hiba? Miért ilyen gyengék általában az eredmények?

Mi az, amiket bizonyosan tudunk Jézus példája alapján?

1. Nem az evangéliummal elérendő emberekkel van a baj!

*„Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Íme, mondom néktek: **Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.**”* (János 4:35).

Ez alapján egyértelműen úgy tűnik, a mi látásunkkal van a baj. Nem látjuk, hogy a táj már kész (fehér, azaz beérett) az aratásra.

2. Jézus a munkások számát keveselli és hiányolja a munkásokért való imát!

„És körüljárja Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliumát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtlenséget a nép között. **Mikor pedig látta a sokaságot**, könyörületességre indul rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Akkor monda az ő tanítványainak: **Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.**” (Máté 9:35-38.)

Ebben az Igeszakaszban két dolgot mond Jézus azon túl, hogy itt is megállapítja, hogy nem az aratnivalóval van a probléma, mert **aratani való sok**, hanem ezzel ellentétben:

– az arató (az evangélizálás munkájával foglalkozó) **munkás a kevés**, és ezért

- **kérni kell az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába!**

Ezek tehát arról szólnak, hogy **több munkásra van szükség** és ezért **az Úrhoz, mit az aratás Urához kell imádkozni, hogy Ő adjon több arató munkást.**

Sok mindenért imádkozik ma az eklézsia, beleírta az ébredést is, hogy Jézus hozza el az ébredést és tele legyenek a gyülekezeti termek emberekkel. Közbenjárnak és elfoglalnak szellemi módon városokat, de mintha elfelejtettük volna, hogy Jézus teljesen másról beszél. Ha hiszünk az Ige igazságának, akkor nem kellene elgondolkozni azon, hogy az a legeredményesebb ‘módszer’, amire Jézus kér bennünket? Miért akarjuk mindenféle emberi módszerrel, emberi gondolatokkal helyettesíteni Jézus módszerét. Esetleg évtizedekkel ezelőtt kialakult, félresiklott és a gyülekezetekben tradícióként továbbélő evangélizációs minta „megvakít bennünket”, hogy visszatérjünk az eredeti, Jézusnál jól bevált módszerhez? Két dolog van. Észre kell vennünk, mit parancsolt Jézus és engedelmeskedni neki. Nézzük meg, mit is parancsolt valójában Jézus:

3. **Menjetek el!** – parancsolta Jézus – és tegyetek tanítványokká másokat

A fent leírt – gyülekezetekben kialakult, ‘hagyományos’ – módszerek mind arról szólnak, az erőfeszítések nagy része arra irányul, hogy ne kelljen elmenni, hanem pont a fordítottjáról! Jöjjenek hozzánk az emberek!

Jézus azt mondta Péternek és Andrásnak az ő testvérének, akik halászok voltak:

„Kövessetek engem, és azt művelem, hogy **embereket halásszatok**.” (Máté 4:19)

Ezzel Jézus – egy halász ember számára is érthető – egyszerű módon megmagyarázta a következőket:

- **oda kell menni ahol a hal van!**
- a halászat (evangélizálás) **nehéz, fáradságos munka,**
- **a hal a neki életet jelentő környezetből (vízből) nem akar kijönni** a halász számára természetes környezetet jelentő szárazföldre, mert az a halnak a halálát okozza. Ha ezt látja a ‘hal’, akkor tudatosan nem fog elébe menni saját ‘halálának’ és kijönni a számára természetellenes környezetbe a szárazföldre (bejönni a gyülekezetbe),
- **Nem segít az a ‘siker-pirula’ sem, ha a szárazföldet** (gyülekezeti épületet) **igyekszünk „akváriummá”** (a hal számára – a régi élete megtartását elősegítő környezetté) átalakítani és oda átcsalogatni az embereket.
- Mi lesz viszont a már „kifogott és a szárazföldi viszonyokhoz akklimatizálódott halakkal” – megtért hívőkkel? Ismét hozzászoktatjuk – vagy le sem szoktatjuk őket – a régi életükről?

A világhoz alkalmazkodva, sok dologban a világ útját járva, lehet látogató ‘sokaságot’ produkálni, de kérdés, hogy kikből lesz valódi tanítvány? Mikor és hol készítik fel őket a papságukra és személyes szolgálatukra?

4. **Tegyetek tanítványokká!** – szól a parancsolat második fele, a magyarázattal együtt.

„....tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,” (Máté 28.19)

Itt ismét két dologról beszél Jézus:

- **tanítványokká kell tenni az embereket (nem „látogatókká”),** amit úgy tudunk elérni, ha
- **egy valóságos megtérést követően bemerítjük őket vízbe (halálba adják az őembert) és betöltekeznek Szent Szellemmel.**

Fontos meglátnunk, hogy az Ige szerint mindez alapvetően gyülekezeten kívül, világi környezetben zajlik és nem gyülekezeten belül, mert az arató munkások a mezőn szoktak munkálkodni! Lásd erre a következő bibliai példákat:

- Péter prédikációja Kornélius házában,
- Filep evangélista nyilvános munkája Szamáriában (ott akkor még nem is volt gyülekezet, azt követően jött létre)
- Filep szolgálata a szerecsen komornyik felé, akit a gázai úton bemerít,
- Anániás szolgálata Saul (a későbbi Pál) felé, amikor Pál bemegy Damaszkuszba: Anániás bemegy a házba, ahol Saul tartózkodik, kezeit rávetve imádkozik érte, akit betölt a Szentszellem és ezt követően visszanyeri látását és bemeríti őt,
- Pál és Silás munkája a Filippi börtönben, ahol a börtönőr megtér és még akkor éjszaka be is merítik.

Mondhatjuk, hogy hiszen ezt mi is tesszük, ha nem is mindig így. Miért fontosak a részletek? Talán nézzük a 70 tanítvány példáján (még Pünkösöd előtt!), mit is tettek ezek a tanítványok:

*„Ezek után pedig rendelt az Úr másokat is, hetvenet, és **elküldi azokat kettőnként az ő orcája előtt**, minden városba és helyre, **ahová ő menendő volt**. Monda azért nekik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. Menjetek el: Íme én **elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé**. Ne **hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut**; és az úton senkit ne köszöntsetek. Valamely **házba bementek**, először ezt mondjátok: Békesség e háznak! És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességetek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. Ugyanazon házban maradjatok pedig, **azt egyétek és igyátok, amit ők [adnak]: mert méltó a munkás az ő jutalmára**. Ne járjatok házról – házra. És valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, amit előtökbe adnak: És **gyógyítsátok a betegeket**, akik ott lesznek, és mondjátok nekik: **Elközelített hozzátok az Isten országa**. Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok: **Még a port is, amely reánk ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudotokra, hogy az Isten országa (királysága) elközelített hozzátok.**”*

(Lukács 10:1-11)

Talán ebből is látszik, hogy mennyire más – mondhatnánk teljesen ellentéte – ez annak, amit mi ma csinálunk. A Biblia szerinti tanítványok:

- **erővel felruházott hívők** voltak,
- oda mentek, ahová Jézus is ment – **volt szellemi vezetésük**, hogy hová menjenek,
- mint „bárányok” bátran bementek a „farkasok” közé,
- **bementek azokba a házakba, ahol szívesen fogadták őket,**
- **azt ették és itták, amivel az örömhírt halló emberek vendégelték meg őket** (üres tarisznyával kellett menniük – pénz és váltóruha nélkül!)
- **az első és legfontosabb teendőjük a betegek gyógyítása volt**, bemutatva ezzel Isten természetfeletti természetét,
- **és mindezek után – már akkor is – az Isten királyságának a jó hírét hirdették!**

5. Kik lehettek tanítványok?

Mára az a furcsa helyzet állt elő, hogy a legkülönbözőbb módon „igyekszünk az embereket behozni a gyülekezetbe” és meg is tartani őket minél hosszabb ideig. Igyekszünk nem megbántani őket, nehogy megsértődve elmenjenek, hogy az olyan sok fáradságos munkával elért eredmény kárba ne vesszen.

Figyeljük meg, hogy amikor Jézus hívta el az Ő tanítványait, hogyan állt ehhez a kérdéshez:

„...Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nékem, hogy

– **előbb** elmenjek és eltemessem az én atyámat.”Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de

– **előbb** engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házamban vannak. **És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.**” (Lukács 9.59-62)

„Ha valaki én hozzám jó, és

– **meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom....**, És valaki
- **nem hordozza az ő keresztyét,**

- **búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.**”

(Lukács 14.26-27;33)

„És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: **Mester, követlek téged, akárhova mégy.** És monda néki Jézus: **A rókáknak vagyon barlangjuk és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.**”

(Máté 8:19-20)

„Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először **leülván felszámítja a költséget**, ha van-e mivel elvégezze?” ...**Nehogy minekutána fundamentumot vetett és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja,**” (Lukács 14:28-29)

Ezekből az Igékből egyértelműen megállapíthatjuk azt, hogy Jézus **nem rábeszél**, hanem – a reális elvárásokra is figyelmeztetve – „inkább lebeszél” **igyekezett azokat, akik őt követni akarták. Nem egy „könnyű evangéliumot” hirdetett, hanem kihívás elé állította azokat, akik őt követni akarták. Az Ő evangéliumának volt értéke, „magasra tette a lécet**”. „Nem mindenki tudta átugorni a lécet” és Jézus nem is hívta azokat, akik nem tudták vállalni azokat a kihívásokat, amikkel szembesítette őket. Több fajsúlyos, kizáró kritériumot támasztott azok felé, akik Őt követni akarták, akik az Ő tanítványai akartak lenni.

Mik voltak ezek?

Ha valakik követni akarta Őt azoktól a következőket várta el:

- semmit nem volt szabad Jézus követésénél fontosabbnak tartani (előbbre sorolni): család, közvetlen hozzátartozók, a világ dolgai, anyagi kérdések,
- le kellett mondani a kényelemről,
- mindenkinek hordozni kellett a keresztet (meghalni a test számára minden nap),
- felhívta a figyelmet rá, hogy mindez nem könnyű, ezért nyugodtan (üljön le mindenki) gondolja végig érdemes-e elkezdenie, hogy végig tudja-e csinálni, nehogy később nevéssenek rajta a barátai.

Ma sokan nem lehetnének „hívők” (tagok, látogatók) a gyülekezetben, ha ezeket a krisztusi elveket mi is így alkalmazzuk! Pedig ezeket kellene alkalmaznunk. Ezért van olyan sok „kettétört hívő élet”, mert amit elkezdtek nem gondolták végig és ezért nem is tudták végigcsinálni. Jó lett volna, ha valaki idejekorán figyelmeztette volna őket, ahelyett, hogy „elkönyvelhessünk ismét egy – magát igazán elkötelezni nem akaró – gyülekezeti tagot”.

6. Jézus példája:

Jézus földi életéből is azt látjuk, hogy **idejének nagy részét „zsinagógán kívüli”, azaz templomon, gyülekezeten kívüli szolgálattal töltötte:**

- o **szabadban:** gadarénusok földjén, utcán,
- o **házakban:** Péter anyósa, Mária és Márta lakása, bemegy a farizeus házába, Zákeus házába,
- o **nyilvános helyeken:** Bethesda tavánál és más helyeken gyógyította a betegeket, és megszabadította a megkötözötteket.

Ezzel párhuzamosan

- **tanította** a sokaságot **templomban** Jeruzsálemben, zsinagógákban (Názáret, Kapernaum), és **nyílt helyen** is (mezei prédikáció, hajóban állva prédikált a parton lévőkhez), de
- **foglalkozott szűkebb körben a tizenkét tanítvánnyal is, felkészítve őket a szolgálatukra.**

Láthatjuk tehát mit jelent valójában Jézus missziós parancsa a – **„menjetek el és tegyetek tanítványokká”** minden népeket.

A fenti Ige szerint láthatjuk azt is, hogy

- a tanítvánnyá tétel és
- a tanítványok képzése

két, egymástól élesen elválasztott – területileg is elkülönített – feladat. A tanítvánnyá tétel **„alapvetően egy gyülekezeten kívüli tevékenység”, amit a hívők, mint „bárányok” elmenve a „farkasok” közé – a világban – végeznek.**

Jézus nem akarja, hogy a **‘tanítvánnyá tétel’** (aminek egy része csak az evangélizálás) és a **hívők tanítása** (tanítványképzés: hívők érett-korra juttatása és a szolgálatra való felkészítése) összekeveredjen, mert az alapvetően két különböző feladat.

A **tanítvánnyá tétel a kiküldöttek munkája** (alapvetően gyülekezeten kívüli munka), ami arról szól, hogy **elkötelezett** (a világtól elszakadt, a világnak meghalt) **hívökké kell tenni a hitetlen embereket.** Ezt jelképezi a **víz alá merítés**, ami **után** (fizikálisan és

szellemileg is) **csatlakozhatnak az új megtértek a hívők közösségéhez, a gyülekezetéhez.** Erről beszél a következő Ige:

„(Péter) Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és inti őket, mondván: **Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől! Akik azért örömet vesznek az ő beszédét, megkeresztelkednek; és hozzájuk csatlakozik azon a napon mintegy háromezer lélek.**” (Apcs 2:40-41)

Tekintettel arra, hogy a gyülekezet a világtól már elválasztott emberek ‘szentek közössége’ oda a (tanítvánnyá tétel munkáját, a világot) bevinni alapvetően nem lenne szabad, mert ott (házanként és a templomban) főként a szentek tökéletesítése és a szolgálatra való felkészítés kell, hogy megtörténjen.

„**Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig. Ámen!**” (Máté 28:20).

Látszik az is, hogy nem elég csak néhány dologról tanítani az elkötelezett hívőket, hanem **be is kell fejezni a tanításukat, megtanítva őket mindenre!**

7. Következtetések:

A fentiek alapján – az Igei mintát és Jézus Példáját alapul véve – , ha eredményesek akarunk lenni, úgy tűnik, hogy át kellene értékelnünk az egész evangélizációs gyakorlatunkat, és vissza kellene térni a Jézus által bemutatott és parancsba adott, jól bevált mintához:

- **tudni, hogy a mezők készek az aratásra,**
- **imádkozni kell a munkásokért** (nem ébredésért!),
- **Isten vezetését keresve, ki kell menni és bemenni a házakba**
- **meg kell gyógyítani a betegeket,**
- **eloldozni a megkötözötteket**
- **Jézus királyságát hirdetni és nem mást,**
- **figyelmeztetni kell őket a hívő élet nehézségeire** (Jézus elvárásaira),
- és akik **hajlandók elszakítani magukat a világtól,**
- azokat **mielőbb be kell meríteni vízbe** (ahol lehet) és **Szent Szellembe,**
- és **mindezek után csatlakoztatni őket a gyülekezetekhez,**
- de **csak azokat, akiket Isten valóban elhívott és valódi tanítvánnyá tudtak válni.**

Persze ez sem 100%-os garancia, mert „Júdások” mindig lehetnek, de a jelenlegi evangélizációs módszerekkel elérhető 5%-os megmaradási arány várhatóan lényegesen nagyobb lehetne.

Derek Prince „Isten gyülekezetének újrafelfedezése” című könyvében egy evangélista fiatalember a következőkről számol be:

„Prince testvér, nincs probléma az evangélizációval Afrikában. **Csak bemegyek egy faluba és megkérdezem, ki beteg ott? Mindig van beteg Afrika falvaiban. Imádkozom értük, hogy meggyógyuljanak és megvan az első gyülekezet!**” Ez az **Újszövetségi minta.** Az egyetlen valóságos dolog a Szent Szellem természetfeletti bizonyosságtétele.

Tapasztaljuk, hogy sok hívő, akik a gyülekezeti élet során szembesülnek a szentség és az odaszánás valóban magas – Krisztus által támasztott – követelményeivel és a munkával szembeni elvárásokkal, nem tudnak kitartani és többéves hívő élet után lemorzsolódnak, visszamennek a világba. Ma többnyire ezt a lemorzsolódást a pásztorlási munka hiányosságának tartják. Ezek után felmerül a kérdés: tényleg erről van szó? Nem inkább a ‘tanítvánnyá tétel’ folyamatában van a probléma?

Mi akármilyen erőfeszítést fektetünk is be az emberekbe – emberileg – nem tudjuk megtartani őket. Egyedül az Úr az, aki képes megtartani bárkit is. Sok éves megfigyelésem alapján azt látom, hogy évek alatt nagyrészt azok az emberek morzsolódtak le a gyülekezetből, akikkel a legtöbb gond volt, és akikkel éppen ezért a legtöbbet kellett foglalkozni. Mindez mégis kevésnek bizonyult. Azok az emberek pedig, akikkel viszonylag kevesebbet kellett foglalkozni, de ők erősen kapaszkodtak az Úrba, akármilyen nehéz konfliktusokon mentek is át, mégis megmaradtak a hitben. Azt látom, hogy az Úr nagyon hatékony módon munkálkodik és hiszem, hogy az általa bemutatott minta a leghatékonyabb. Igaz ez valódi tanítványokat kíván, ami kihívás a hívők közössége felé.

Nem látogatónak, nem ‘regisztrált tagnak’, hanem tanítványnak kell lenni minden egyes hívőnek és a tanítványok valóságos hatalmával járni – azzal az Isten által felruházott természetfeletti képességgel –, hogy tanítvánnyá tudjanak tenni másokat is.

Ez a mi munkánk és ez nem kevés.

Úgy lesz, mint Noé és Lót napjaiban

A teremtés, majd a bűn megsokasodása

Isten a teremtéskor nagy gondossággal tervezett el és hajtott végre mindent. Ebben a világban mindennek jól meghatározott helye és szerepe volt és van.

Isten szellem, aki először szellemi lényeket (angyalokat) teremtett, akik Istennel együtt a harmadik égben laktak, akik szolgálták és imádták Őt.

Az angyalok fejedelme Lucifer azonban megirigyelte Isten dicsőségét és fellázadt Isten ellen magával ragadva az angyalok egyharmadát is. Lucifer, aki a Sátán is, ettől fogva ravasz és fondorlatos módon, nagy kitartással folyamatosan Isten ellen munkálkodik. Ő irányítja a bukott angyalokat és ő minden gonosz forrása.

Isten ezt követően megteremtette a földet és mindent, ami azon és abban van, megkülönböztetve és elválasztva egymástól dolgokat egy kiegyensúlyozott (egyensúlyban tartott) világot teremtve (1 Mózes 1-31).

Megteremtette:

- a mennyet és a földet,
- az égitesteket,
- a sötétséget és a világosságot,
- a szárazföldet és a tengereket,
- az élővilágot (az állatokat és növényeket), egymástól a nemük (fajta) szerint megkülönböztetve azokat,
- végezetül teremtett embert is a maga képére (Isteni tulajdonságokkal felruházva),
- Isten az embert férfivá és asszonnyá teremtette és az asszonyt adta a férfi mellé segítő társként (nem állatokat), akiket Ő szerkeszt egybe,
- ettől fogva a szaporodást (a föld benépesítését) és a föld feletti uralmat (uralkodást az élővilág felett és a föld gondozását) az emberre bízta, szabad akaratot és hatalmat adva az embernek.

Isten a munkája végeztével mindenre azt mondta, hogy *igen jó*. Isten tökéletes, ezért ha meg volt elégedve a munkája eredményével és azt mondta, hogy igen jó, akkor az azt is jelentette egyben, hogy egy tökéletes világot teremtett:

- az egyes elemeket pontosan megtervezve,
- egymástól elválasztva,
- és egy tiszta rend szerint elrendezve.

Isten az embert hatalmazta fel azzal, hogy uralkodjon az Isteni rend felett, de a Sátán kísértésére az ember büszkeségbe esett – olyan akart lenni, mint Isten – és fellázadt Isten ellen. Az első emberpár (Ádám és Éva) bűnbe esésével bejött a teremtett világba a bűn. Kezdték elromlani a dolgok és összekuszálódott az Isten által teremtett tökéletes rend.

Ebben a romlásban döntő szerepe volt a bukott angyaloknak:

- az Isten által teremtett, de Isten ellen fellázadt szellemi lények (bukott angyalok), akiket az Biblia „isten fiaknak” nevez a mennyei lakóhelyüket elhagyva lejöttek a földre és elkezdtek paráználkodni az emberek lányaival, amiből óriások (híres neves emberek, anákok) születtek, akik mindenféle gonosz tudományra megtanították az embereket,
- az emberekkel való paráznaságuk később kiterjedt minden élőlényre, aminek eredményeként mindenféle torz, hatalmas állatok születtek, amik a gonosz óriásokkal együtt nagy pusztítást vittek véghez a földön. Ennek hatására az egész föld megromlott!

*„Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdenek a föld színén, és leányaik születnek. És láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vesznek maguknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek vala. Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemennek az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szülnek nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak. És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódik az ő szívében. És monda az Úr: **Eltörlöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem. De Noé kegyelmet talál az Úr előtt.**” (1Mózes 6:1-8)*

Isten ítélete a megromlott élővilág elpusztítása és a föld megtisztítása érdekében

Mint látjuk a gonoszság a földön az „isten fiak” (bukott angyalok; szellemi lények) és az emberek lányainak paráznaságával kezdődött és azt követően sokasult meg a bűn. Énok és dédunokája Noé szemtanúja volt a gonoszság elhatalmasodásának. Énok elragadtatott az égbe és az emberek közül egyedül Noé családja (összesen nyolc ember) maradt, akik megőrizték magukat tisztaságban és kimaradtak mindenféle paráznaságból. Az Isten által teremtett dolgok és rend az Isteni ismeretekkel rendelkező gonosz (bukott) angyalokkal való paráználkodás miatt olyan mértékben megromlott és az emberiség olyan gonosszá vált, hogy Isten már azt is megbánta, hogy embert teremtett. Isten kimondta az ítéletét a megromlott élővilág felett, és döntött annak elpusztításáról, amit a földre bocsátott özönvízzel oldott meg. A megromlott élővilágban csak Noé családja, valamint néhány állat őrizte meg tisztán a maga *nemét* (fajtáját) az Isten által teremtett formában. Ezért Isten

parancsba adta Noénak, hogy építsen egy nagy bárkát, mert özönvizet fog bocsátani a földre, hogy az egész megromlott élővilág elpusztuljon. Isten még ekkor is kegyelmes volt. Száz éven keresztül, miközben Noé – egy pusztaságban építette a hatalmas bárkát pontosan Isten utasítása szerint – az egész akkori generációnak hirdette az özönvíz eljövetelét és az egész élővilág elpusztítását, de nem hallgattak rá. Amikor elkészült a bárka egyedül a Noé családja (összesen nyolc ember az akkori generációból) ment be a bárkába. Isten utasítására magával vitt minden állatból kettőt-kettőt: mindegyiket a *maga neme* (eredeti tiszta fajtája) szerint hím és nőstény példányokat, hogy azok által állítsa helyre az egész élővilág tisztaságát és a teremtéskori rendet.

„És minden élőből, s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vígy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek és nőstények legyenek. A madarak közül az ő nemük szerint, a barmok közül az ő nemük szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatai közül az ő nemük szerint;” (1Mózes 6:19-20)

Kanaán esete

Az özönvíz által megtisztított földön azonban Noé második fia Khám unokájának, Kanaán életében ismét a Noé idejében tapasztalt romlás kezdődött el. Ezért a Noé első fiától, a Sém nemzetségéből származó Ábrahám idejében Isten ismét megítélte a Kanaán földjén elhelyezkedő Sodoma és Gomora városokat az ott teljességre jutott paráználkodás, pontosabban fajtalankodás miatt és elpusztításra ítélte őket.

„Sodoma férfiai körülvették a házat, ifja, örege, mind az egész község egytől egyig. És szólíták Lótot, mondván néki: Hol vannak a férfiak, akik te hozzád jövének az éjjel? Hozd ki azokat mi hozzánk, hadd ismerjük őket.” (1Mózes 19:4-5)

Az igében használt „megismerni” szó a Bibliában következetesen és mindenhol szexuális kapcsolatot jelent. „Sodoma férfiai – ifjak és öregek – egytől egyig mind” homoszexuálisok voltak, akik a Lóthoz látogató két férfival (testet öltött szellemi lényekkel – angyalokkal) akartak paráználkodni.

Lót – Ábrahám unokaöccse, aki Sodomában telepedett le és ott vett magának feleséget, akitől lányai is születtek – bánkódott az ottani nagy romlás miatt. Isten ezért két (testet öltött) angyalt küldött hozzá, hogy figyelmeztesse őt Sodoma közelgő pusztulására és kimentsék őket a végítélet előtt.

Isten kénköves esővel pusztította el Sodomát és Gomorát, amiből az angyalok figyelmeztetésére egyedül Lót családja menekült meg.

„És mikor a hajnal feljött, sürgetik az Angyalok Lótot, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne vessz a városnak bűne miatt.” (1Mózes 19:15)

Néhány száz évvel később Isten – hasonló okok miatt – a Kanaán egész területén élő népeket megítélte és eldöntötte, hogy az összes Kanaán területén élő népet és minden állatot kipusztít. Ez a feladat Izraelre (Ábrahám leszármazottaira – Jákób 12 nemzetségére), mint Isten választott népére várt. A 400 éves egyiptomi fogság után Izrael (Jákób) fiai ígéretet kaptak Istentől, hogy kihozza őket Egyiptomból és új (saját) hazát ad nekik, a megromlott és pusztulásra ítélt Kanaán területét. Izrael népének kellett azonban azt elfoglalni és az ott élő minden élőlényt kipusztítani, ami nem volt könnyű feladat. A pusztában időző Izrael vezetője Mózes Kanaán elfoglalása előtt kémeket küldött Kanaán területére, hogy kikém-

leljék azt. Figyeljük meg, hogy mi volt a kémek feladata és visszatérésük után miről számoltak be:

„És mikor elküldi őket Mózes a Kánaán földének megkémelésére, monda nekik: Menjetelek fel erre dél felől, és hágjatok fel a hegyre. És **nézzétek meg a földet, hogy milyen az; és a népet, amely lakozik azon: erős-e az vagy erőtlén, kevés-e az vagy sok? És milyen a föld, amelyben lakozik az: jó-e az vagy hitvány; és milyenek a városok, amelyekben lakozik: táborokban vagy erősségekben lakozik-e? És milyen a föld: kövér-e az, vagy sovány; van-e abban élőfa vagy nincs?** És legyetek bátorságosok, és szakasszatok a földnek gyümölcséből. Azok a napok pedig a szőlőzsendülés napjai valának. Felmennek azért, és megkémlelik a földet a Cin pusztájától fogva mind Rehóbig, odáig, ahol Hamáthba mennek. És felmennek dél felől, és jutának Hebronig; valának pedig ott Ahimán, Sésai és Thalmi, az **Anák fiai:** (Hebron pedig hét esztendővel építettett elébb, mint az egyiptomi Coán). Mikor pedig eljutnak Eskol völgyéig, lemetszenek ott **egy szőlővesszőt egy szőlőfürttel, és ketten viszik azt rúdön;** és a gránátalmákból és a fügékből is szakasztanak. Azt a helyet elnevezik Eskol völgyének; a szőlőfürtért, amelyet lemetszettek vala onnét Izráel fiai. És visszatérnek a föld megkémeléséből negyven nap múlva. És mennek, és jutának Mózeshez és Áronhoz, és Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, Párán pusztájába, Kádesbe; és hírt visznek nekik és az egész gyülekezetnek, és megmutatták nekik **a földnek gyümölcsét.** Így beszélnek néki, és ezt mondák: Elmentünk vala arra a földre, amelyre küldtél vala minket, és bizonyára **tejjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse!** Csakhogy **erős az a nép, amely lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott.....** Mindazáltal a férfiak, akik felmentek vala vele, azt mondják vala: Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál. És rossz hírt viszik annak a földnek, amelyet megkémlelték volt, Izráel fiaihoz, mondván: Az a föld, amelyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, **olyan föld, amely megemészti az ő lakóit; az egész nép is, amelyet láttunk azon, szálas emberekből áll.** És láttunk ott **óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk**”. (4 Mózes 13:18-34)

A kiküldött 12 kém (Káleb és Józsué kivételével) annyira elbátortalanodott a látottak alapján, hogy nem javasolták a föld elfoglalását. Ki kellett halni egy egész generációnak és 40 évet várni a pusztában, hogy Józsué vezetésével Izrael fiai elindulhassanak Kánaán elfoglalására. Sajnos Kánaán földjének elfoglalása és az ott élő élőlények kipusztítása nem sikerült tökéletesen, mert megmaradtak kipusztításra szánt népek (pld. gibeoniták) és óriások (anákok) is. A néhány megmaradt óriást azonban fokozatosan kipusztították, ilyen volt a hatalmas Góliát is, akivel Dávid küzdött meg és győzött le.

Nézzünk meg néhány további igehelyet is ezzel kapcsolatban, hogy milyen is volt Kánaán területe valójában:

„Az Emeusok laktak abban annak előtte, **nagy nép, sok és szálas, mint az Anákok. Óriásoknak állítatnak vala azok is, mint az Anákok,**” (5 Mózes 2:10-11)

„**Óriások földének tartották azt is; óriások laktak azon régente...Ez a nép nagy, sok és szálas volt, valamint az Anákok, de kivesztette őket az Úr azok színe elől, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén;**” (5Mózes 2:20-21)

„Egyedül Óg, Básánnak királya maradt meg az óriások maradéka közül. Ímé az ő ágya vas-ágy, ... **Kilenc sing a hosszása és négy sing a szélessége,az egész Básánt óriások földének hívták.**” (5Móz 3:11-13; megjegyzés egy sing az egy könyök=44,4 cm)

„És mondának a József fiai: Nem elegendő nekünk ez a hegy, a Kananeusoknak pedig, akik a völgyi síkon laknak, **mindnek vas-szekerük van;**” (Józsué 17:16)

„Ezután ismét háborút kezdének a Filiszteusok Izráel ellen; és elméne Dávid az ő szolgálóival együtt, és harcoljanak a Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfáradt. Akkor Jisbi Bénób, **ki az óriások maradékából való vala (kinek kopjává háromszáz rézsiklust nyomott, és új hadi szerszámmal volt felövezve)**, elhatározta magában, hogy megöli Dávidot; De Abisai, Sérujának fia segített neki és általüti a Filiszteust és megöli. Lőn azután is harcuk a Filiszteusokkal Gób városánál, és Sibbékai, Husát városból való, akkor megöli Sáfot, **ki az óriások maradékai közül való vala.** Azután újra lőn háború a Filiszteusokkal Góbnál, hol Elkhanán, a Bethlehemből való Jaharé Oregimnek fia megöli a Gitteus Góliátot, **kinek kopjanyele olyan vala, mint a szövőknek zugolyfája. Gáthban is volt háború, hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat ujjai valának, azaz mindenestől huszonnégy, és ez is óriástól származott vala.** És szidalmazá Izráelt, de megöle Jonathán, Dávid bátyjának, Simeának fia. Ezek **négyen származtak Gáthban az óriástól, kik mind Dávid keze által és az ő szolgálóinak kezeik által estek el.**” (2 Sámuel 21:15-22)

Ezekből az igékből a Kanaán földjén élő népekről a következőket tudjuk meg:

- óriásokat (Anák fiait) találták ott, akikhez képest ők úgy eltörpültek, mint a sáskák (Óg, Básán királyának hatalmas vaságya volt: 4 m hosszú és 1,8 m széles),
- abnormálisan nagy gyümölcsök teremtek ott (egy szőlővesszőt egy szőlőfürttel ketten vittek egy rúdon,
- emberi mértékkel mérve nagyon gazdag – „tejjel és mézzel folyó föld” – volt,
- az egész nép erős és „szálas” (óriás) volt, akik lakták azt a földet,
- a városaik nagyok és megerősítettek voltak,
- olyan föld volt, amely megemésztette a lakóit;
- mind hadakozó népek voltak, akiknek korszerű és hatalmas fegyvereik voltak: vas szekerek, kopjájuk közel 4 kg-ot nyomott, új hadi szerszámaik voltak, a kopja nyele olyan volt, mint a szövők zugolyfája (mint egy kocsirúd?),
- torz óriások voltak (kezükön és lábukon hat ujjuk volt)

Ez a bűnös és elfajzott nép volt az, akiket Isten kipusztításra ítélte!

A bűn újból megsokasodik, végső ítélet, a föld és a menny helyreállítása

A kanaáni népek kipusztítása óta több ezer év telt el, de úgy tűnik, hogy az ottani kipusztításra ítélt állapot a föld történetében később is meg fog ismétlődni. Az evangéliumokban Jézus arról profétál, hogy a visszajövetele előtti állapot hasonló lesz Noé és Lót napjaihoz:

„**Miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is.** Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek mindama napig, amelyen Noé a bárkába bement, és eljött az özönvíz, és mindeneket elveszte. **Hasonlóképpen, mint a Lót napjaiban is volt; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; De amely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkő esett az égből, és mindenkit elvesztett: Ezenképpen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik.**” (Lukács 17:26-30)

Úgy tűnik, hogy a Noé és a Lót korának gonoszságát nagymértékben a bukott angyalok emberek lányaival való paráznasága, az ebből született gonosz óriások és az általánosan elterjedt paráznaság idézte elő.

Jézus próféciájából az is kiderül, hogy a korszak végén, az Ő közvetlen visszajövele előtt a gonoszság ismét olyan mértékben meg fog sokasodni, hogy a föld teljes élővilága ismét megérett lesz az elpusztításra. Jézus megígérte, hogy nem lesz többé özönvíz, hanem tűz általi pusztítás lesz a korszak végén, amire a Lót napjaihoz való hasonlítás is utal.

Péter apostol így ír erről:

*„Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfalkodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremés kezdetétől fogva. Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; Amelyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett: **A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.** Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szerettem, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap. **Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.** Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor **az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék.** Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, Akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! **De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.**” (2 Péter 3:3-13)*

Péter apostol nagyon szépen összefoglalja a korszak végének állapotát, az ítéletet, a hitetlen embereknek adott lehetőséget és a hívők reménységét:

- Jézus az istentelen emberek ítéletére és elpusztítására fog visszajönni,
- az ítéletkor a föld és a rajta lévő dolgok megégnék, és az elemek felbomlanak,
- Jézus a hosszú tűrése miatt késlekedik, mert azt akarja, hogy mindenki megtérjen,
- akik viszont sóvárogva várják az Ő visszajövetelét, azoknak kegyességben és szentségben kell élniük tudva azt, hogy minden el fog pusztulni,
- de tudva azt is, hogy új eget és földet fog teremteni, ahol az *igazság* fog uralkodni.

Az igazságban és szentségben járó hívők reménysége Noéhoz és Lóthoz hasonlóan az, hogy őket az utolsó pillanatban kimenti az Úr a teljes pusztulásból. A Noé és Lót korára való utalás azonban jelenti azt is, hogy csak nagyon kevesen, csak egy kis maradék fog megmenekülni, mert mindenki a saját kívánságai és élvezetei szerint akar élni, mint Noé és Lót napjaiban.

A gonoszság megsokasodásának jelei napjainkban

Talán túlzásnak és rémisztőnek tűnnek ezek a dolgok, de tudjuk, hogy mindezeknek meg kell lenni. Saját korunk romlottságának jeleit szükséges felismernünk ahhoz, hogy megtérjünk azokból, elválasztva magunkat attól egy szent életet élve.

Tekintsünk most át néhány közismert jelenséget Noé és Lót napjaival összevetve:

Bukott angyalokkal, démonokkal való paráznság

A bukott angyaloktól származó okkult (titkos) tudományok mindig is jelen voltak valamilyen mértékben az emberiség történetében, de az utóbbi néhány évtizedben rendkívüli módon elszaporodtak. Az okkult bűnök bőséges listáját lásd a „Bűnrendezés” című írásban. Olyan nagy a tudatlanság ma a „művelt” emberek körében is, hogy nincsenek is tudatában az Isten által utált okkult (titkos, misztikus) tevékenységnek, amelyekben sokszor részt vesznek. Az emberek megfertőzése érdekében a média széles teret nyitott ezeknek a titkos tudományoknak a rendszeres Astro-show adásokkal, a reklámokon és a filmekben keresztül. Mindennaposak a bukott „angyali” jelenések, a halott szellemek megjelenése és a velük való társalgás. A „szélsőséges, liberális keresztényiség” köreiben is terjed az angyalokkal való állandó találkozás és beszélgetés, amit szellemi megtévesztettségükben tévesen „Isten élménynek” értelmeznek. Mindenki szeretne több lenni, mint amit a saját korlátai megengednek, ezért a transzcendens (a korlátok kitolása titkos dolgok alkalmazásával) egyre nagyobb súlyt kap az emberek életében. Terjednek továbbá a titkos UFO jelenségek, földönkívüli lényekkel való – „harmadik típusú” – találkozások is.

Nagyon helyénvalók Pál apostol szavai a szellemi harccal kapcsolatban:

*„Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert **nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.**”* (Efezus 6:11-13)

Óriások és hatalmas szörnyek elfogadásának tudatosítása

A horror és thriller filmek mindennaposak a média műsorában a késő esti órákban, hogy az azt követő alvási állapotban hadd érezzenek az emberek félelmet, gyötrelmeket és rémálmokat. Terjed az olyan félig ember-félig szellemi lény „szuper emberek”, óriások és torz emberek tudatosítása és népszerűsítése, akik begyalognak egy sok emeletes házakból álló városba és lerombolják azt.

A gyermekek mesekönyvében is előszeretettel alkalmazott szereplők az *angyalok*, a *tündérek*, az *óriások*, a *sárkányok*, a *boszorkányok* anélkül, hogy a gyerekek, sőt a szülők is tudnák, hogy mit is olvasnak és néznek valójában. Ezek a figurák egy Isten által megítélt és elpusztításra ítélt bukott világ szereplői! Ez szellemileg utat készít ezen gonosz szereplők valóságos megjelenésének és elfogadásának a végidők bűnének megsokasodásában.

A különböző őskori – Isten által az özönvízzel elpusztított *szörnyek* (óriás ősgyíkok és szárnyasok stb.) napjaink „*dínó kultuszában*” jelennek meg.

Az őskori élővilág és építészet régészeti kutatásai során a Noé előtti időkben élt óriásokra és mindenféle furcsa őszállatokra az emberek sajnálatos módon nem úgy tekintenek ma, mint egy bukott – Isten által elpusztításra ítélt – gonosz angyalok paráznságának eredményére, hanem a „korszerű darvini fejlődéselmélet” szerint megpróbálják azokat a fajok fejlődésének sorába beilleszteni. A mondákban és a mitológiákban szereplő isteneket, óriásokat (gigászokat, titánokat), ill. a félig állat félig ember teremtményeket (kentaurokat, sellőket, sziréneket) szintén úgy tekintik ma az emberek, mint egy képzelet szülte érdekes jelenségeket és nem, mint egy valóságosan is létező, letűnt, bukott, gonosz világ szereplőit.

Ezek mind a bukott „isten fiak” (angyalok) paráználkodásának eredményei, amik a végidőkben ismét színre léphetnek.

A görög mitológia szerint is léteztek óriások és különböző furcsa félig ember-félig állat lények. Erről a Wikipédia így számol be (lényeg kiemelve):

A **gigászok** szakállas, bozontos hajú, **félig kígyótestű** lények. [Gaia](#) és [Uranosz](#) gyermekei voltak. **Hatalmas erejű óriások**. Olyan **sokan voltak**, még anyjuk sem tudta pontosan, hogy mennyien. Amikor [Zeusz](#) letaszította a gigászok testvéreit, a [titánokat](#) a [Tartaroszba](#), a **hatalmas óriások bosszút fogadtak**.

A **titánok** [Gaia](#) és [Uranosz](#) első tizenkét gyermeke, **az istenek második nemzedéke**. Kezdetben **az őserő megtestesítői**, később **találmányaik által az emberiség „jótevői”**.

A gigantikus óriások ereje és mérete a másod, harmad stb. generációk során folyamatosan csökkent, időnként rettenetes szörnyek születtek. Mindezek nem csupán a képzelet szüleményei, hanem a Biblia hasonló eseteivel (Isten fiak paráználkodása és óriások születése) teljesen egybevág, és valóság alapja van. Tekintettel arra, hogy itt bukott angyalok (istenek) és emberek keveredéséről van szó, ezért valóban misztikusnak tűnnek. Egy megjegyzés: a Sátán sokat tanult Istentől és mindent képes utánozni, de perverz módon és gonosz céllal. Ezen mitológiai történetek valóságát erősíti az is (senkit ne botránkoztasson meg a hasonlat), hogy Jézust szűz Mária szülte, aki „viselősnek találtatott a Szent Szellemtől”. (Máté 1.18) Ez azonban Isten tökéletes akarata szerint történt, tökéletes eredménnyel!

A Biblia, amikor a Kanaán földjén élő óriásokat (anákokat) említi, azok már sokadik generációs óriások maradványai. Az óriások (anákok) nem egyszerűen nagyra nőtt emberek voltak, hanem konkrét leírások vannak a méreteikről, amik egy normál ember méretének akár 5-10 szeresei is lehetnek:

„Megméri annak kőfalát száznegyvennégy singre (64 m), ember mértékével, azaz angyalével.” (Jelenések 21:17)

Egy letűnt világ titokzatos, de mégis valóságos egykori létezésére utalnak azok a ma is megtekinthető *monumentális (óriások méretéhez szabott) épületek és építészeti csodák*, amelyeket az emberek máig nem tudtak megfejtetni (pld. maja kultúra épületei, egyiptomi piramisok), amelyek komoly műszaki és csillagászati ismeretekről tesznek bizonyosságot. A többtonnás kövek mozgatása óriási erőt igényelt, mondhatjuk úgy is, hogy a mai hétköznapi emberekhez képest elképzelhetetlenül nagy emberek (óriások) erejét.

Sok mai kutatás és szellemi irányzat szintén Isten teremtett rendje ellen irányul:

- a Noé fiaiból (Sem, Kham és Jáfet) származó *nemzetek* (fehér, fekete és sárga rasszok) Isten által külön földrészekben történő elkülönítettségének felszabadítása és összekeverése „humán” szempontok és egy hamis „emberbaráti szeretet” jegyében új, (kevert) emberiséget hoz létre (mesztic, mulatt stb.). Lásd. „Nemzetek eredete, szerepe és jövője” című írást. (A jó hír azonban az, hogy Krisztusban – az újjászületett emberek esetében – leomlanak ezek a bukott emberek között Isten által emelt elválasztó falak)
- az utóbbi 30 évben terjedő *gender* elmélet szerint az ember biológiai *nemének* semmibe vételével az Isten által eredetileg teremtett férfival és nővel ellentétben mindenki szabadon választhatja meg *nemét* a biológiai nemétől függetlenül,

- a perverz, homoszexuális kapcsolatok és állatokkal való paráználkodás (fajtalankodás) „természet elleni erőszaknak” minősült évszázadokon át, amit „sodomizmusnak” is neveztek. Ezt a törvény Magyarországon is büntette az 1900-as évek második feléig. Ezen Isten által felállított korlátok eltörlésével az egész világon megerősödött a homoszexuális (pride) mozgalom és több nyugati országban ma már a homoszexuális párok is hivatalosan házasságot köthetnek, a közben módosított törvény által megerősített módon. A „fajtalanság” kifejezés ennek hatására kikerült a BTK-ból és a liberalizmus világméretű térhódításával minden – Isten által emelt korlát leomlott és minden tilalom megszűnt: elérkezett a „mindent szabad” korszaka,
- figyeljük meg, hogyan került lerombolásra a házasság és család az utóbbi néhány évtizedben. A bibliai házasságból (férj-feleség) és a megkülönböztetett ágyas kifejezések hogyan váltak az utóbbi századokban *vadházasság*, *szerető* kifejezésekre és az utóbbi évtizedekben már szinte csak az *együtt élő pár*, *párom*, *kedvesem* kifejezések használatosak (férjről, feleségről, házasságról, paráznaságról már szó sincs)
- az *össejt* és *genetikai* kutatások és alkalmazási kísérletek felgyorsultak a faji genetikai tulajdonságok megváltoztatása céljából,
- az állatok *klónozása* már megtörtént (bárányokat már klónoztak: eredetivel azonos mintapéldányt állítottak elő), ami utat nyit a kitenyészített tökéletes fajok sorozatgyártásához; ember klónozását egyelőre még a fennálló törvények akadályozzák,
- állatok *nemének* (fajtájának) megváltoztatása különböző fajták párosításával (keresztezésével) már hosszú gyakorlatra tekint vissza,
- új növényi fajták létrehozása „nemesítéssel” az ősrégi „kanaáni módszer felelevenítése, kiterjedt alkalmazásuk a mezőgazdaságban már bevett gyakorlat; az emberek nem elégednek meg az Isten által teremtetett fajokkal, fajtákkal, hanem azoknál „nemesebb tulajdonságokkal rendelkező” állat és növényfajták (un. hibridek) létrehozásán munkálkodnak. Néhány példa a mindennapi életből:
 - o a ló és szamár keresztezéséből származó öszvér mindenki által ismert állat, többnyire az is, hogy további szaporodásra képtelen (nem véletlenül!),
 - o a „nemesítésből” származó „értékesebb” növények szintén képtelenek a további szaporodásra, ezért a manipulált vetőmagok ismételt előállításához szükséges a „nemes” tulajdonságok folyamatos megőrzése érdekében,
 - o a „gén módosított” (GMO) élelmiszerek elterjesztésére irányuló erőszakos törekvések napjaink története.
- a gyógyászat területén terjednek
 - o a hormonkészítmények,
 - o a spiritualizált homeopátiás gyógyszerek
 - o az okkult hátterű keleti gyógy módok,
 - o a tudatmódosító kábítószer (drogok)

A felsorolás nem teljes, de ezekből is jól érzékelhető, hogy mennyire felgyorsultak az események az utóbbi évtizedekben. Mindezek a Noé, a Lót és Kánaán korának az Isten által megítélt és elpusztított szokásaira emlékeztetnek bennünket. A „fejlett” nyugati tudomány élenjár ezekben, amit a média és a hollywoodi filmek előszeretettel népszerűsítene. Mindezen „korszerű”, de Isten ellenes ismeretek a műholdas adásokon keresztül ma már a föld minden zugában élő emberhez eljutnak.

Sok ember, sőt sok keresztyén számára sem tudatosulnak ezek a dolgok, hogy valójában mi is történik körülöttünk és velünk, pedig fontos, hogy ne fertőzzük meg ezekkel magunkat.

Noé és Lót példájának üzenete számunkra ma

Ha Jézus azt profétálja, hogy a visszajövetele előtti állapot hasonló lesz Noé és Lót napjaihoz, akkor annak üzenete van a világ és az Övéi számára is.

A világ számára az üzenet a következő:

- nem szabad elmerülni a világi kívánságokban, hogy az Isten figyelmeztetésének meghallását megakadályozhassa,
- érdemes Isten igaz embereire hallgatni, ha nem akarnak elveszni a végső napokban, és meg akarnak állni az Igaz Bíró előtt az Utolsó ítéletben.

Az Övéi számára pedig a következő üzenete van ma Noé és Lót példájának:

- Noé és Lót *igaz emberek voltak, akik nem elegyedtek (keveredtek) bele a világ dolgaiba,*
- *Isten törvénye (parancsolatai) szerint élték az életüket függetlenül attól, hogy a környezetük törvénye mit engedett meg,*
- *hűségesen kitartottak a végső pillanatig a néhány fős családjukkal a nagy, ellenséges sokaság közepette,*
- *nem engedték, hogy a sokaság látványa félrevezesse őket és eltérítse őket az igazságtól,*
- *életükkel és beszédükkel Isten igazságát hirdették,*
- *hitben jártak és bátrak voltak a körülöttük élő sokaság számára köznevetség tárgyát képező dolgokat is megcselekedni (hatalmas hajót építeni a sivatagban), ha Isten azt úgy kívánta tőlük,*
- *képesek voltak Isten hangjának meghallására és engedelmesek aszerint cselekedni,*
- *Isten figyelmezteti az Övéit a megfelelő időben a végső ítéletre, hogy az igazak megmeneküljenek és másokat is meg tudjanak menteni, akik hallgatnak rájuk,*
- *az Övéi – az igazak gyülekezete – Jézus visszajövetele előtt csak egy kis létszámú szent maradék lesz, akik elválasztják magukat a világtól és kifutnak a parázna egyházból (a világgal paráználkodó hamis keresztyénségből).*

Talán sokan meglepődnek ezeken, mert Jézus visszajövetele előtt egy nagy ébredésre számítanak. Ábrahám is alkudozott Istennel Sodoma elpusztítása előtt, mert ő is azt gondolta, hogy sokkal több igaz ember van Sodomában. Isten még tíz igaz emberért is megkegyelmezett volna Sodomának, ami egy nagy város volt.

Jézus más helyen is beszél a visszajövele előtti szomorú állapotról:

*„Hát az Isten nem áll-e bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal **az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-e hitet e földön?**” (Lukács 18:7-8)*

Az utolsó napok „ébredése” tehát az igazságban és a szentségben való járásról szól.

Valóban lesz „ébredés”, ahol sokan lesznek, akik az Övéinek gondolják magukat, de az egy parázna hamis egyház lesz, ahol jeleket és csodákat tesznek a Jézus nevében, de Ő ennek ellenére azt fogja mondani nekik az Utolsó ítéletkor, hogy „sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők” (Máté 7.13-23)

Azoknak az igazaknak pedig, akik valóban az Övéi, mert Lóthoz hasonlóan *gyötrődnek* a körülöttük lévő állapotok miatt (Sodoma példája alapján) így hangzik a mennyi szózat:

„Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.” (Jelenések 18.4)

Akinek van füle hallja meg.

– § –

A könyv egésze és az egyes részek önállóan is – változtatás nélkül – szabadon terjesztetők a szerző nevének és a honlap címének megadásával!

Abonyi Sándor

<https://keskenyut.wordpress.com>